

KOPIDLENSKÉ LISTY

ZÁŘÍ 2009

ČTVRTLETNÍK PRO KOPIDLENSKO

CENA 15 Kč vč. DPH

Jak jsme si užili prázdniny po kopidlensku

Desítky dětí z Kopidlna i dalších míst v okolí odjízděly během letních prázdnin na tábory, odkud se vracely po báječně prožitých dnech plné zážitků. Letos na stránkách Kopidlenských listů nahlédneme pod pokličku tří prázdninových setkání, která proběhla v Ledcích u Mladé Boleslavi, na Mlejнку u Doks a na Pecce. Podívejte se společně s námi, jak se dá příjemně prožít část léta, když se správní lidé sejdou na správném místě. (najdete na stranách 5 až 7)

Kopidlno pomohlo při povodních: přispělo Bavorovu

Petr Albrecht
starosta Kopidlna

Vážení spoluobčané,

skončily nám prázdniny a pro většinu z nás i dovolené, děti opět nastoupily do škol a školek, proto bych se chtěl zmínit o svých návštěvách v dětských táborech. Začátkem prázdnin jsme s místostarostou navštívili dětský tábor v Ledcích, který pořádá místní TJ Sokol Kopidlno. Tímto bych chtěl poděkovat hlavnímu vedoucímu Ing. Milanu Šaflerovi, dalším vedoucím a všem ostatním, kteří se podíleli na perfektně připravené akci, odkud téměř stovka dětí odjízděla po čtrnácti dnech domů nadšená a spokojená. Všechny děti, které jsem oslovil, se již těší na příští prázdniny, aby mohly jet opět do Ledců.

Koncem prázdnin jsem navštívil tábor v Pecce, kde probíhalo soustředění našich mažoretek pod vedením paní Evy Chaloupské. Tady obdivuji obětavost a nadšení paní Evy Chaloupské, která se svojí dcerou dokáže po celý týden zabavit 25 dívek a nacvičit s nimi novou sestavu.

Také se musím zmínit, že rada města rozhodla o poskytnutí daru 10 tisíc Kč městu Bavorov na pomoc po letošních povodních.

pokračování na straně 2

Kopidlno pomohlo při povodních Bavorovu

pokračování ze strany 1

Hledáme řešení pro kompostovatelné odpady

Teď již k dění ve městě. Opět musím mnohé z vás pochválit za vytvoření příjemného prostředí ve městě. To platí i o třídění odpadů. Víím, že tady máme ještě rezervy, jak ze strany občanů, tak i ze strany města. Některé kontejnery na tříděný odpad bývají často přeplněné.

Hledá se řešení, jak tomu zabránit. Také nám ubyly nezvané noční návštěvy ve sběrném dvoře na Osouši, protože v noci objekt hlídá pes. Naopak se zvýšilo zakládání nepovolených skládek před vraty tohoto objektu. Dále musím odpovědět na vaše časté dotazy, proč

nesmíte vozit trávu na skládku. Podle zákona se musí tráva kompostovat a my na to nejsme zařízení. Hledáme řešení a slibuji, že příští rok už tomu tak nebude.

Výstavba ve městě

Další vaše časté dotazy jsou na chodníky a komunikace ve městě a okolních obcích. Víím, že stav většiny chodníků je špatný a potřebuje celkovou rekonstrukci. Snažíme se najít řešení, jak získat finance na opravu.

Výstavba sportovní haly u základní školy je ve finále. Finišuje se na posledních úpravách a prakticky zbývá jen položit podlahu v hale.

Celý projekt by měl být předán do rukou města již zanedlouho. Co se týká spojovacího koridoru a šaten, tak stále hledáme finanční prostředky na dostavění.

Přestavba muzea ano, ČOV musí počkat

V minulém čísle Kopidlenských listů jsem se zmiňoval o přestavbě nynějšího muzea na Kulturně-vzdělávací centrum. V červnu letošního

Snímky dokumentují průběh letošních povodní v Bavorově, kam i Kopidlno poslalo svou pomoc.

roku město Kopidlno získalo na tuto rekonstrukci dotaci z ROP NUTS II Severovýchod v hodnotě 21,2 mil. Kč. Přestavba začne letos na podzim a dokončení je plánované v březnu roku 2011.

Bohužel se nám nepodařilo získat dotaci na čistiřnu odpadních vod, o kte-

rou jsme žádali na SFŽP. Stalo se tak ne vinou města, ale zařadovol administrativní šiml. O dotaci budeme žádat v další výzvě.

Na závěr bych vám chtěl ještě jednou poděkovat za spolupráci při úklidu města a vytvoření tak příjemného prostředí a zároveň vás pozvat na veřejná zasedání zastupitelstva města, kde můžete vznášet své připomínky a požadavky. O dalším rozvoji města a dění ve městě vás budu pravidelně informovat v příštích číslech Kopidlenských listů.

Petr Albrecht, starosta Kopidlna

Foto: město Bavorov
(mezeitulky KL)

Jana Hloušková se vrátila z mistrovství v Číně

Maturantka Masarykovy obchodní akademie v Jičíně Jana Hloušková měla o prázdninách nevšední zážitek jako reprezentantka České republiky na mistrovství světa v psaní na klávesnici počítače v čínském Pekingu. Sama hodnotí svoji účast jako zajímavou zkušenost s jinou kulturou. Poznala zcela odlišné životní prostředí, jedla místní jídla, navštívila Čínskou zeď. V samotné soutěži a její organizaci vzpomínala na své první mistrovství před dvěma roky v Praze. Čínští soutěžící se snažili všelijak podvádět a organizace soutěže byla opravdu špatná. Přes tyto negativní vzpomínky má Jana velké zážitky na celý život a celkově byla účast na takové soutěži pro ni velkou životní událostí.

V soutěži v rychlosti psaní skončila mezi juniory na 25. místě, v korektuře textu na 16. místě. Jana nám slíbila podrobnější zhodnocení své prázdninové cesty s fotografiemi do příštího čísla Kopidlenských listů. Na snímku z internetu je ve skupině našich reprezentantů uprostřed v černých brýlích, a to při procházce po známé Čínské zdi. (osu)

Posvícenská zábava

Ve snaze nabídnout našim občanům kromě tradičních akcí pro děti i nějaké kulturní vyžití pro dospělé uspořádal kulturní výbor v sobotu dne 5. září 2009 v místní sokolovně posvícenskou zábavu.

I přes dostatečnou propagaci se sešlo pouhopouhých 45 lidí. K tanci a poslechu jim do třech hodin do rána hráli otec a syn Velebovi. Naše poděkování patří všem, kteří přišli a podpořili tak kulturní dění v našem městě. Doufám, že se alespoň trochu pobavili a zábava se jim líbila.

Za pořadatele musím vyjádřit velké zklamání, že se náš experiment nevydařil. Stále slýchám, že se v Kopidlně kromě plesů nic nepořádá, a pak téměř nikdo nepřijde. Musím si tedy položit otázky. Co občané Kopidlna vlastně chtějí? Stojí za to se stále o něco snažit a věnovat tomu tolik našeho volného času?

Za kulturní výbor L. Nováková

Zahájení školního roku v ZŠ a MŠ Kopidlnu

Nejmenší žáky přivítaly nové moderní tabule

Letní prázdniny uplynuly jako voda a stejně jako každý rok jsme je ve škole využili k údržbě jednotlivých budov školy. Ve škole tak opět probíhaly drobné opravářské práce, některé prostory byly nově vymalovány a v samotném závěru byla celá škola pečlivě uklizena.

A co je tedy ve škole nového? V první a druhé třídě byly během prázdnin nainstalovány nové moderní tabule, celá budova školy u kostela byla vymalována, v hlavní budově v ulici Tomáše Svobody byla vymalována chodba a přilehlé učebny v prvním patře. V mateřské škole byly opraveny odpady na toaletách a dále byla vymalována herná v oddělení předškoláků. Na dětské hřiště před školkou byly před prázdninami pořízeny nové dřevěné herní prvky, ty stávající, starší, byly ve spolupráci s odborem místního hospodářství MěÚ Kopidlnu opraveny, a celé hřiště tak září novotou.

Drobné údržbářské práce se dotkly i provozu školní jídelny, kde kromě malířských prací byl obložen omyvatelným obkladem i jídelní kout dětí mateřské školy. V průběhu prázdnin prošly samozřejmě všechny budovy školy také komplexním úklidem a na nový školní rok tak byly vzorně připraveny.

V období prázdnin ale nezaháleli ani pedagogové naší školy. Po zaslouženém odpočinku se v přípravném týdnu zaměřili na výzdobu školních prostor a také úpravu vlastního školního vzdělávacího programu, podle kterého škola bude již třetím rokem vyučovat.

V průběhu celého léta pokračovaly bez větších problémů také práce na dokončení sportovní haly v areálu školy. Ta je v součas-

nosti těsně před dokončením a probíhají v ní drobné dokončovací práce, malování a instalace sportovní podlahy. Pevně tak věříme, že dokončení tělocvičny proběhne bez komplikací a žáci i učitelé tak budou moci nové sportoviště v dohledné době začít využívat.

Na začátku nového školního roku přejí všem žákům i pedagogům mnoho úspěchů ve školní práci.

Mgr. Pavel Berný, ředitel ZŠ a MŠ Kopidlnu

Slavnostní rozloučení s předškoláky na konci školního roku.

Výstavba a opravy v Kopidlně: dokončování i nové projekty

Lokalita pro výstavbu rodinných domů

Na základě zpracované a schválené studie město zahájilo práce na přípravě území pro výstavbu rodinných domů. Jedná se o lokalitu směrem k bývalé kotelně cukrovaru. V současné době se připravuje zadávací dokumentace pro výběr projektanta, který zpracuje projekt inženýrských sítí a komunikací včetně zajištění stavebního povolení, a zároveň probíhají práce na parcelaci území. Z projektové dokumentace inženýrských sítí a komunikací vyplývá i předpokládaná cena zasíťování území a následné další kroky města. Město rozhodně nemůže všechny pozemky v lokalitě vykoupit a zasíťovat. I když by tento postup byl ze strany budoucích zájemců o stavební parcely jistě vítán. Pro město by to ovšem znamenalo investici přibližně 20 mil. Kč a to by způsobilo výrazné omezení dalších investic města na několik let. Daleko reálnější bude řešit toto území po etapách dle skutečného zájmu o stavební parcely.

Kulturní a vzdělávací centrum

Jak jsme již informovali, tak město Kopidlna získalo dotaci na rekonstrukci budovy č. p. 86 v Hilmarově ulici. Vznikne zde Kulturní a vzdělávací centrum s městskou knihovnou. Na základě výběrového řízení byl vybrán dodavatel stavby, firma Kobla, s. r. o., Pečky. Stavební práce budou zahájeny v říjnu letošního roku a dokončeny k 31. březnu 2011. V rámci dotace bude provedena rekonstrukce vodovodního řadu. V souvislosti s rekonstrukcí budovy bude město provádět ještě některé další práce na své vlastní náklady. Jedná se především o přeložku elektrické přípojky a nové veřejné osvětlení v Hilmarově ulici. Snažili jsme se, aby v rámci těchto stavebních prací provedla Vodohospodár-

Snímky zachycují výstavbu víceúčelové sportovní haly v Kopidlně v době, kdy práce spějí do svého závěru. Nebude trvat dlouho a hotová stavba přivítá první sportovce.

ská a obchodní společnost, a. s., Jičín rekonstrukci kanalizace, která je v jejím majetku. Po prvním příslibu na konci loňského roku nám provozovatel vodovodů a kanalizací v Kopidlně nyní oznámil, že tuto rekonstrukci z finančních důvodů v tomto roce realizovat nebude.

Školský areál

Víceúčelová sportovní hala: Stavební práce probíhají dle harmonogramu. Byly zahájeny práce na pokládce sportovní podlahy. V souvislosti s halou byla dokončena i první etapa nových šaten a spojovacího koridoru včetně napojení všech inženýrských sítí. V příštím vydání Kopidlenských listů již určitě najdete fotografie a první postřehy z

provozu v nové sportovní hale. Slavnostní otevření plánujeme na konec měsíce října.

Hlavní budova: dalším úkolem v rámci rekonstrukce areálu školy je výměna oken, střešní krytiny, zateplení a obnova fasády na hlavní budově školy. Energetický audit a projektová dokumentace jsou zpracované, a tak jsme připraveni na vyhlášení odpovídající výzvy k předložení žádosti o dotaci. Plánované úpravy mají dle energetického auditu přinést úspory energií ve výši 114.000 Kč ročně. Rozpočet celé akce je cca 12 mil. Kč, předpokládaná dotace by se měla pohybovat mezi 8 a 9 mil. Kč. Rádi bychom tento záměr zrealizovali co nejdříve, protože s výstavbou nových učeben a sportovní haly samozřejmě rostou náklady na spotřebu energií v celém školském areálu a zateplování budov je jedním z účinných opatření, kterými je možné zvyšování energetických nároků pokrýt.

Kanalizace a ČOV

V druhé polovině srpna byla otevřena zatím poslední předpokládaná výzva pro aglomerace nad 2000. V současné době dokončujeme poslední úpravy dle připomínek Státního fondu životního prostředí a následně podáme žádost o dotaci. Vyhodnocení jednotlivých projektů ucházejících se o podporu v rámci 12. výzvy – zlepšování vodohospodářské infrastruktury z Operačního programu životního prostředí nebude pravděpodobně známé do konce tohoto roku, ale pevně věříme, že příští rok již budeme realizovat náš projekt „Napojení sběračů B a BA na ČOV a výstavba městské ČOV“.

Václav Šimůnek, místostarosta

Mažoretky z Kopidlna trénovaly na Pecce do jubilejního roku

Letošní prázdniny se kopidlenké mažoretky rozjely trénovat na Pecce. Cestou 25 děvčat od 6 do 14 let zpívalo písničku za písničkou. Ani nezpozorovaly, že autobus zastavil v bývalém pionýrském táboře plném chatek a dětí, které se zabývaly různými sporty a nejen sporty.

Setkaly se zde s chlapeckým pěveckým souborem z Pardubic (60 členů), s družstvem volejbalistů a volejbalistek z Chomutova (40 členů) a také s fotbalisty ze Starého Místa, mezi nimiž mají naše mažoretky i své spolužáky a spolužačky ze základní školy.

Všichni jsme si užívali pěkného prostředí, počasí a trénovali ze všech sil. Z louky a hřišť se ozývaly píšťalky trenérů, ze společenské budovy hlahol zpěváků. A do toho naše „raz, dva, tři až osm, zvedni kolena a srovnej řadu“. Nikdo nechtěl být pozadu. Chvilce odpočinku na koupališti a noční procházka lesem za bobříkem odvahy naplnily táborovou atmosféru. Pohledy maminám, na kterých většinou děti psaly, jak dobře tu vaří... A týden „utekl jak voda“.

Už zase sedíme v autobuse a míříme na vystoupení do Psiníc. Prázdniny pomalu končí a my se pomalu těšíme na zahájení už desátého jubilejního mažoretkového roku a zveme všechny holčičky, ať si přijdou s námi zacvičit.

Eva Chaloupská

Táborníci na Mlejnků vlili čerstvou krev do žil

Loňské pesimistické předpovědi o posledním táboru se nevyplnily. Rozhodla o tom hodnotící schůzka vedoucích, na které se dohodlo, že to ještě zkusíme. Jasně bylo, že novým impulsem pro pořádání tábora musí být nová lokalita, kterou vybereme. Nějaké tipy byly a nakonec jsme se rozhodli pro základnu „Na Mlejnků“ u městečka Dubá, které se nachází asi dvanáct kilometrů od Doks, potažmo Máchova jezera. Z pohledu vedoucích to byla dobrá volba a do místa jsme se zamilovali hned při první návštěvě. Těm dříve narozeným základna vzdáleně připomínala počátky společného táboření ve Štikově.

Přivítala nás nová základna

Bylo nám jasné, že „jidelna pod širým nebem“, umývárna vystavěná na zelené louce a klasické „kadiboudy“ nemohou konkurovat zázemí, které nám poskytovala základna v Suchém Dole. Také myčka nádobí a vaření v polní kuchyni pod širým nebem nám dávaly tušit, že to bude náročnější táboření než v „Sucháčích“. Nakonec ta polní kuchyně sloužila jen pro ohřev teplé vody, vařilo se na plynu a elektrice v dřevěném přístřešku, ale když nás bude víc, kdo ví? Na druhou stranu nás potěšily tři místnosti vydlabané ve skále, které jsme využili jako sklad potravin, zázemí pro vedoucí a v případě nepříznivé počasí i jako jídelnu. Ta největší byla nakonec využita i jako taneční sál při diskotéce. Okolí tábora také naznačovalo, že bychom si to mohli společně s dětmi užít.

Jako v Egyptě

Program jsme tentokrát zaměřili na Egypt, tak trochu proto, že jsme zde byli poprvé a nechtěli jsme začínat v těch horkých dobou ledovou nebo lovci mamutů. Na druhou stranu to byla příležitost, nakonec i pro nás, seznámit se s životem země Kemet (Černá země), jak se části Egyptu kolem řeky Nilu říkalo. Naopak místa, kde se nachází poušť, se nazývala Dešeret (Červená země). Měli jsme příležitost seznámit se s bohy, ve které Egyptané věřili, povíдали jsme si o životě rodin, o hrobkách slavných faraónů, o víře v posmrtný život...

Celotáborová hra Egyptané se skládala ze dvaceti šesti úkolů a soutěží. Některé byly prováděny formou soutěží a her, jiné byly zaměřeny na zručnost dětí a jejich vědomosti. Na programu bylo i koupání v nedalekém přírodním koupališti, absolvovali jsme dva výlety do okolí. Jen posezení u táboráku bylo, alespoň pro mne, trochu smutnější, protože nikdo z nás nehraje na kytaru a táborák bez kytary, to prostě není ono.

Zaspíte, a je průvih

Po letech si děti vyzkoušely, jaké to je ráno vstát ještě před budíčkem, čapnout káru a vystoupat strmák od tábora, „slanit“ dolů do městečka, naložit nákup a s ním absolvovat oba „krpály“ při cestě zpět do tábora. Všechno se to musí zvládnout asi tak do budíčku, aby kuchařky stihly připravit snídaní pro hladovějící táborníky. A když se podařilo vedoucím, který měl službu, zaspát, byl přesun za nákupy značně zrychlený. Další lahůdkou pro vedoucího bylo, když jako službu na nákupy „vyfasoval“ malé táborníčky a káru do kopců vlekl sám.

Vstříc dalším společným zážitkům

Tábor se většině táborníků líbil. Alespoň se tak vyjadřovali, když jsem s nimi hovořil v průběhu tábora a nebo nyní s odstupem doby. Někteří z těch, co s námi byli poprvé, se hlásili, že pokud to půjde, pojedou s námi i napřesrok. Nakonec termín příštího tábora jsme již vyhlásili, i když asi dojde k drobné úpravě. Je totiž možné, že pojedeme již v sobotu 31. července oproti ohlášenému 1. srpnu. Ale myslím, že to není tak důležité. Hlavně, že zase chceme. A když zlepšíme oproti letošku propagaci, věřím, že nás bude příště víc než dvacet dva.

Když už jsme u té propagace. Tak pro ten letošní tábor se nám opravdu moc nepovedla. Ale zase se můžeme zlepšovat a taky jsme začali...

Machulino tábor na internetu

Zatím nesměle oznamujeme, že máme vlastní stránky na internetu zásluhou Míry

Augusty. Sice nejsou, co bychom si představovali, ale jako první krůčky určitě dobré. Můžete se podívat na www.machulino.unas.cz. A slibujeme, že se budeme zlepšit.

Pak taky už známe s předstihem termín

pro příští rok. Dobrá zpráva k tomu, že můžeme do škol a podniků dřív, než si rodiče naplánují dovolené. A v té době bude určitě na světě prezentace tábora podobná té předloňské, kterou vytvořil Michal Hladík. Personálně bychom to měli zvládnout, protože kuchařinky se osvědčily obě na výtečnou, takže kdyby jedna nemohla... Týna si letos udělá kurs zdravotníka, Petra bude mít dostavěno a i v zaměstnání se snad situace uklidní. To by v tom byl čert, aby se nám ten příští rok nepovedl personálně zajistit.

Příště do Řeck

A na co se mohou děti v příštím roce těšit? Z Egypta se přemístíme do Řeck. Nebudou oddíly, ale města a děti jejich obyvatel. Z vedoucích se stane na čtrnáct dnů božstvo v čele s Diem. Číst se bude z Řeckých bájí a pověstí. Her možná bude méně, zato by měly být propracovanější a včas vyhodnoceny... Takže nezapomeňte sledovat, co je nového na našich stránkách, a pomalu se můžeme těšit, že si to příště užijeme ještě víc než letos.

Jiří Machula, vedoucí tábora

Tábor TJ Sokol: divoké počasí se divokému západu vyhnulo

Dva měsíce prázdnin utekly jako voda a s nimi je nenávratně minulostí i další tradiční čtrnáctidenní tábor pořádaný tělocvičnou jednotou Sokol Kopidlno v Ledcích začátkem července. Ten letošní byl v několika momentech přece jen poněkud jiný než ty minulé.

S rekordní účastí a stabilním týmem

Především byl co do počtu táborníků rekordní. Táboru se zúčastnilo 95 dětí. I když jsme zvyšovali kapacitu, jak to bylo možné, některé zájemce jsme bohužel museli odmítnout. Dobrá polovina dětí byla ze širšího okolí, například z Jičína, Mladé Boleslavi, Rožďalovic či Libáně. Tábor se stal, díky našim internetovým stránkám www.ledce-kopidlno.wz.cz, již velmi známým a vyhledávaným. O tyto stránky se již 5. rokem stará Mirek Kopecký, stejně tak jako o přípravu her v programu tábora, a obě tyto činnosti se mu velmi daří.

Dalším důležitým momentem byla stabilizace nového mladého kolektivu vedoucích, který postupně nahradil odcházející dlouholeté vedoucí. Z kopidlníků to jsou Mirek Kopecký, Mirek Zajíc, Láďa Komárek, bratři Slavíkové, Jitka Kopecká a další kamarádi z okolí jako Bára Čapková, Beata Zmátlíková, Jana Miksánková či Petra Březská a objevují se další zájemci. V kuchyni u plotny čarovala již tradičně trojice Stáňa Bernardová, Blanka Zezulková a Martina Zezulková. Všude přítomným hospodářem byl Vašek Slavík starší a o zdravotní dohled se starali, také již tradičně, střídavě MUDr. Tomáš Flora a Jára Florová. Bohužel z tradiční sestavy ledeckých táborníků nám již s přípravami tábora nemohli pomoci Pepa Kout a Milan Šafler starší, kteří nás nečekaně opustili do tábornického nebe.

Modernizace oblíbené základny

Díky významné grantové finanční podpoře Královéhradeckého kraje a města Kopidlno se nám podařilo udržet cenu tábora na přijatelných 2500 Kč. Tato cena je jedna z nejnižších v celé ČR a je naší snahou udržet tábor finančně dostupný pro co nejširší veřejnost. Mohli jsme také nákupem nových stanů zahájit postupnou náhradu podsadových stanů, které jsou již 35 let staré a dosluhují. Též jsme pokračovali v modernizaci interiéru lóni přestavěné tzv. „pilské“ chaty a

některých dalších drobnějších údržbářských akcích.

O zvyšující se oblibě táborové základny svědčí i jarní víkendové pobytové akce skautů z Brandýsa, bývalých pracovníků cukrovaru, pracovníků Laser centra z Liberce či již tradičně studentů kopidlenké Střední školy zahradnické. Víkendy v závěru měsíce června byly již plně věnovány brigádnické

ných kolektivních her družstev také nebyla nouze. Tradiční celodenní výlet starších táborníků letos směřoval cestou okolo rybníků Nebák, Věžák či Vidlák na zříceninu hradu Trosky. Dost jsme si užili i vodních radovánek, a to nejen v blízkém rybníku, ale i při jedné vydatné bouři. Nemohly chybět ani noční stezky odvahy, táborová maškarní diskotéka či vtipné zábavné hry, letos nazvané

Den s ABC, do kterých odměny věnoval časopis ABC.

Již tradičně jsme na táboře uvítali zástupce města Kopidlno, tentokrát starostu Petra Albrechta a místostarostu Václava Šimůnka a také starostu kopidlenkého Sokola bratra Brodského. Tento zájem nás skutečně velmi těší a jsme rádi, že můžeme prezentovat výsledky svého snažení.

Nepříjemné překvapení a zachráněná sezona

Po ukončení našeho tábora zahájili svůj tábor přátelé z Klubu dětí

Dobrovice. Bohužel neměli již takové štěstí na počasí jako my. Po necelém týdnu přišla krátká, ale intenzivní a nebezpečná vichřice. V bezprostřední blízkosti tábora padaly nebo se lámaly stromy jako párátko. Některé větve zasáhly a poničily i postavené stany a některé stromy v táboře se nebezpečně naklonily. Za této situace musel být tábor ukončen a byl vyhlášen zákaz vstupu do části tábora. Měli jsme pouze týden na to, abychom s pracovníky Českých lesů situaci vyřešili, aby mohla být zahájena v prostorách tábora plánovaná rekreační sezona. Díky vstřícnému přístupu pracovníků Českých lesů se toto skutečně podařilo. Bezprostřední prostor tábora byl vyčištěn od spadlých a nebezpečných stromů a rekreační sezona mohla dle plánovaných termínů začít.

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem těm, kteří se o bezproblémový a úspěšný průběh letošního tábora zasloužili. Zejména programovému vedoucímu Mirkovi Kopeckému a neúnavnému brigádníkovi a hospodáři Vaškovi Slavíkovi. Od konce měsíce srpna jsou již na našich webových stránkách postupně zveřejňovány fotografie a komentáře z letošního tábora, které průběh tábora přibližují co nejširší veřejnosti.

Ing. Milan Šafler, vedoucí tábora

činnosti na přípravu tábora a pravidelně se na nich střídali všichni budoucí vedoucí. S vlastní přípravou tábora nám vydatně pomohli přátelé z Klubu dětí z Dobrovice, kteří již druhým rokem využívají naši základnu pro pořádání svého tábora.

Tentokrát na divokém západě

Náš vlastní tábor byl pořádán v termínu 4.–18. 7. a velmi se vydařil. Bylo celkem příjemné počasí a hlavně program ve stylu divokého západu se dětem velmi líbil. Zejména hrané scénky v dobových kostýmech k jednotlivým úkolům táborové hry družin Útěk do Mexika byly velmi atraktivní. O sportovní aktivity ve formě atletické a střelecké táborové olympiády jednotlivců nebo různých

Tak máme za sebou taneční: jedna akce a mnoho pohledů

Tak máme za sebou taneční... Pět slov, která mají pro zúčastněné jiný význam. Pro mladé účastníky a nové adepty společenského tance znamenají, že se naučili základům standardních a latinskoamerických tanců, základům společenského chování, mají za sebou první ples, za který věneček můžeme považovat. Odesli si spoustu zážitků a možná zde vznikly i první lásky...

Pro rodinné příslušníky, zejména pro maminky, znamenají oddych a také pocit hrdosti. Vždyť ten jejich kluk nebyl nešika a to tancování mu docela šlo. A dárky, které jsme vymysleli, se osvědčily. A v tom obleku mu to slušelo, byl z něho mladý muž.

Ještě víc si oddechly maminky mladých slečen. Vždyť ty šaty byly parádní a ta naše slečna šla z ruky do ruky. A moc jí to slušelo. Tatínci s hrdostí při „garde“ vedli svoji dceru. Některým se pravda čelo orosilo, protože hezkých pár let polku, valčík či mazurku netančili, ale nebylo špatné si to zase zopakovat. Jen babičky jsou asi smutné, že už to skončilo.

Jiný význam mají ta slova pro manžele Mertlíkovy, kteří již mnoho let taneční v Kopidlně vedou. Snad končili s pocitem uspokojení, že dalších čtyřicet mladých lidí naučili alespoň základům společenského tance. Možná se s některými budou setkávat dál, pokud se rozhodnou pokračovat v tanci. Třeba se někteří z těchto absolventů budou tanci věnovat závodně.

Také pro pořadatele mají ta slova jiný význam. Jedná se zejména o ženy z místní

tělocvičné jednoty – Sokola. Pro ně taneční znamenají spoustu dobrovolné práce. Začíná to evidencí přihlášek. Třeba letos se první přihlašovaly celé páry, a když některá ze slečen neměla partnera, pomáhaly s jeho získáním. Dalším krokem je vydrhnutí sokolovny, umytí oken (a že jich není málo), vyprání záclon. Letos té práce bylo zase o trochu víc, protože se v přísálí brousily a lakovaly parkety, maloval se sál, na jaře se

vyměnila v kuchyni podlaha a barový pult. Vše pro to, aby sokolovna byla důstojným prostředím pro pořádání tanečních a dalších společenských akcí.

A teprve po těchto přípravách je možné otevřít dveře sokolovny a pozvat tanečnický na parket. Po dvanáct večerů jim a jejich rodičům, prarodičům, sourozencům, ale i jejich kamarádům a známým budou zajišťovat občerstvení. Budou zajišťovat servis pro hudbu a tanečního mistra, pro věneček zajistí děvčatům květiny (letos opět od paní Kyzivatové, byly v jednotném provedení a moc se líbily).

Myslím si, že těch šestnáct žen, které se starají o organizaci tanečních kurzů v Kopidlně, si naše uznání a poděkování zaslouží. I třeba za nápad pořádat druhou prodlouženou jako kloboukovou, která je určitě zpestřením. Hlavně se užije trocha legrace, kluci a děvčata mohou zapojit vlastní fantazii a tvůrčí schopnosti. I o to přece jde.

Pro veřejnost, která se zajímá o dění v městečku, jsou taneční příjemným zpestřením léta. Absolventi minulých kurzů si při prodloužené a věnečku prověří, zda za ten rok či dva nezapomněli tancovat, protože na diskotékách se tento způsob tance jaksi nevede...

Pro nás, dříve narozené, znamenají taneční spoustu vzpomínek a trochu nostalgie. A tak to má být. A hlavně, že to tak je. Přejme si, abychom si v Kopidlně ještě po mnoho let mohli říkat: „Tak máme za sebou taneční...“

Jiří Machula

Zprávy ze zahradnické školy

Stránku připravila Mgr. Zdeňka Filipová

Plynofikace školy

V průběhu prázdnin proběhlo výběrové řízení na zhotovitele stavby „Plynofikace jednotlivých objektů školy včetně kotelen“. Realizace stavby bude zahájena na podzim 2009 a bude pokračovat další etapou v následujícím roce. Plynofikace rozsáhlého areálu, jejímž cílem je lepší regulace otopného systému a odstranění škodlivých dopadů na životní prostředí, bude financována zřizovatelem školy – Královéhradeckým krajem.

Příprava na státní maturity

Často diskutovaným tématem nejenom mezi žáky, rodiči i pedagogickou veřejností je státní maturita. Bez ohledu na konečný verdikt se učitelé připravují na maturitní generálku, která byla z rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy přesunuta z října na leden 2010. Od června 2009 se vzděláváme v e-learningových kurzech, po jejichž absolvování a následném proškolení získají jednotliví učitelé osvědčení pro roli zadavatele zkoušek či školního maturitního komisaře. V září se rozběhne studium pro hodnotitele písemných prací a ústních zkoušek.

Vrtochy počasí zanechaly spoušť i v zámeckém parku

Počátkem letošního léta byly některé oblasti naší republiky postiženy katastrofálními důsledky povodní a větrných smrští. Kopidlno se až do 23. 7. řádění přírodních živlů vyhýbalo. Stačil „jeden“ prudký vítr a jeho následky řešila řada lidí ještě dlouhou dobu. Ve školním areálu vítr strhnul hliníkovou krytinu na části objektu staré květinárny, rozbil velké množství tabulí na zasklených plochách nové květinárny. Vichřice způsobila škody i na dřevinách v parku: zlomena byla jedle ojíněná, akát, u vzrostlé lípy srd-

čité zapříčinila rozlomení kmene a ulomení části koruny. Vzhledem k tomu, že se tento strom nachází na hranicích pozemku a jeho zbylá část zasahovala nad soukromý pozemek, řešila škola situaci s Památkovým ústavem Pardubice. Na základě osobní návštěvy pracovníka ústavu bylo vydáno stanovisko a škola vypsala výběrové řízení na firmu, která by provedla odborné odstranění lípy. Vybraná firma – Technické služby Jičín – odstranila lípu a ošetřila také další stromy nad provozní komunikací k rampě školní kuchyně.

Rostlina jako heraldický symbol při 16. Kopidlenském kvítku

V sobotu 10. 10. 2009 se uskuteční 16. ročník prodejní výstavy Kopidlenského kvítku. Letošním tématem zámecké expozice je „Rostlina jako heraldický symbol“.

Pojďme se podívat do „zákulí“ vzniku výzdoby jednotlivých místností zámku.

Žáci vyšších ročníků již v lednu zahájili přípravné práce na celoškolském projektu s názvem „Kopidlenský kvítek – výstavní část“. Vylosovali si místnost, kterou budou pod vedením zkušeného pedagoga zdobit, a jednu z rostlin, které jsou nejčastěji použity v našich erbech a znacích. Každá skupina aranžérů se nakonec shodla na konečné verzi návrhu, který bude realizován v průběhu čtvrtka 8. 10. Výsledek projektu mohou zhlédnout nejenom návštěvníci, ale bude ho posuzovat i odborná komise. Ta bude hod-

notit následující kritéria: zpracování návrhu (nákras, použitý materiál, finanční náklady, ...), nápaditost, vlastní realizace expozice a týmová spolupráce. Celý projekt bude průběžně dokumentován a jednotlivé kolektivy budou své práce posíleze obhajovat. Nejlepší třídní kolektivy se mohou těšit na zajímavou odměnu věnovanou Nadačním fondem.

V neděli 11. 10. 2009 mohou zájemci navštívit výstavu v zámku a palmový skleník (bez prodejních míst a doprovodného programu).

Plakáty s podrobným programem výstavy naleznete na obvyklých informačních místech a webových stránkách školy www.zahradnicka-skola-kopidlno.cz.

Předprodej vstupenek bude zajišťovat v září školní prodejna Flora.

Brigáda zahradníků rozšířila obzory

Studenti, kteří si letos o prázdninách chtěli vylepšit stav svého konta, zjistili, že sehnat brigádu není vůbec snadné. Žáci 3. ročníku měli díky smlouvě školy s Moravoseedem Svijany možnost pracovat ve špičkovém podniku, který se specializuje na šlechtění zelinářských a květinářských osiv a semenářství. Mnohým zahrádkářům i velkopěstitelům jsou produkty tohoto podniku dobře známy, je totiž výhradním dodavatelem veškerých osiv pro firmu Nohel Garden. Žáci si nejenom rozšířili teoretické učivo střední školy a seznámili se s provozem podniku, ale za produktivní práci byli také odměněni. Ti, kteří budou pokračovat v dalším studiu na vysoké škole, zúročí své poznatky z genetiky, šlechtění a semenářství.

Lidé tady cítí, že jsou doma

S Romanem Novákem o pašování humanitární pomoci do země na Balkáně

„Poznal jsem Srby jako velice hrdý národ. Ti, kteří v Kosovu zůstávají i po odtržení země od Srbska, nechtějí svůj domov opustit. Pro nás je to těžko pochopitelné. Oni jsou v Srbsku, tak to pořád cítí,“ líčí po návratu z humanitární mise v nezávislém Kosovu, kde dnes převládá albánské obyvatelstvo, Roman Novák z Kopidlna. „Jedna věc je politika, druhá strana je život normálních lidí. Mluvil jsem například s jedním 35letým Srbem, který tady provozuje obchodní stánek a hospodu. Bylo na něm vidět, že je to šikovný aktivní člověk, který by se uživil kdekoli. Schválně jsem se ho ptal, proč je tady, kde mu žádný velký kšeft nekouká, přitom by měl i jiné možnosti. Řekl mi: to nejde, narodil jsem se tady, žiju tady, nemůžu utéct. Zkus si taky utéct z domova...“ vypráví Novák.

KL: Jak se to stane, že se člověk rozhodne cestovat právě do Kosova?

Letos začátkem dubna mě kontaktoval kamarád, jestli nemám zájem udělat něco prospěšného pro lidi v jiné zemi, a nabídl mi účast na humanitární misi, kterou organizuje české sdružení Přátelé Srbů na Kosovu. Měl jsem nejdříve zájem o spoustu informací a pátral jsem po různých zdrojích, abych se o kosovské situaci dozvěděl co nejvíc. Na misi jsem nakonec odjel 29. dubna letošního roku spolu s dalšími účastníky. Domů jsme dorazili po týdnu, 6. května.

KL: S jakým posláním jste do bývalé části Srbska, která od loňského roku vyhlásila samostatnost, odjízďeli?

Do Kosova jsme vezli humanitární pomoc kosovským Srbům, která sestávala z hraček a kreslicích potřeb pro děti, spousty šatstva, tří počítačů a dalších věcí. To všechno jsme přepravovali za pomoci velkého vleku za 16místným mercedesem. Jeli jsme přes Maďarsko, Bělehrad a Niš a už po cestě nám nastal první problém na hranicích mezi Srbskem a Kosovem, kam jsme přijeli 30. dubna v ranních hodinách.

Do země, kde převládá albánské obyvatelstvo, nás nechtěli s takovým nákladem pustit. Nakonec jsme byli nuceni nechat vlek na hranici a jet do hlavního města Prištiny na náš konzulát, kde jsme získali potřebné potvrzení. S ním se pak část skupiny vrátila pro vlek s nákladem, ostatní se vydali do Veliké Hoče, což je srbská vesnice na jihu Kosova blízko města Orahovac.

KL: Co přiměje člověka ze středu Evropy k tomu, aby odjel pomáhat menšině v zemi, která při vyhlášení své nezávislosti deklarovala rovnoprávné postavení všem národnostním a etnickým skupinám?

Roman Novák ukazuje trasu cesty humanitární mise po Kosovu.

Jedna věc jsou samozřejmě oficiální prohlášení, druhá věc je to, co má člověk možnost vidět přímo mezi lidmi. My jsme v Kosovu navštívili několik míst, kde žijí Srbové. Nás bylo čtrnáct a bydleli jsme rozděleni v několika rodinách ve Veliké Hoče. Navštívili jsme také Orahovac, Gračanici, Prizren, Brezovici a Kosovskou Mitrovici. Všechno to jsou enklávy, kde žije pár desítek až několik desítek tisíc Srbů. Jejich životní úroveň je ve srovnání s Albánci samozřejmě nižší, protože mají horší profesní uplatnění.

Rozdíly je možné demonstrovat už třeba na dodávkách elektrické energie. V Kosovu existuje několik pásem. Životně důležitá centra mají přednost, takže při výpadech proudu jsou přednostně zásobována města v prvním pásmu, například Priština. Do druhého pásma patří města a obce, kde žije

Přátelské setkání se srbskou rodinou v Kosovu. Jeftimij Botič (78 let) s manželkou.

albánská většina. A až na posledním místě je třetí pásmo, což jsou oblasti, které obývají jenom Srbové. Takže třeba jen krátce poté, co jsme odjeli z Veliké Hoče, tam neměli několik dní elektřinu.

KL: Znamená to, že menšinové obyvatelstvo je fakticky vytlačeno do ghett? Kolik Srbů dnes v Kosovu žije?

Ještě na přelomu devatenáctého a dvacátého století bylo obyvatelstvo tak půl na půl. Postupně albánský vliv sílil, zvláště po druhé světové válce. Ještě později odešla spousta Srbů v důsledku balkánských válek a dnes jich žije v Kosovu asi 150 tisíc ze dvou milionů obyvatel. Srbové jsou soustředěni v několika lokalitách, nejvíce jich žije v Kosovské Mitrovici, která je prakticky rozdělena na dvě etnické části řekou. Eskalace násilí za poslední desítky let vyústila v dnešní nevraživost, což opravdu není příjemná atmosféra. Když jsem se ocitl uprostřed tamní reality, padlo na mě napětí a úzkost. Máte strach i o vlastní bezpečnost.

KL: Co jsi viděl přímo na místě? Na jaké úrovni dnes země je?

Měl jsem trochu pocit, že jsme se ocitli v Disneylandu. Na každém kroku se horečně staví. Je vidět, že do Kosova plyne mnoho peněz. Ta země je jedno velké staveniště a za poslední dobu tady vzniklo i mnoho nových mešit, protože velká část obyvatel je islámského vyznání. Problém je, že výstavba se snaží systematicky zakrýt veškerou historii Kosova. Všechno, co bylo pravoslavné nebo křesťanské, je odsunuto do pozadí a pomalu ničeno.

Na každém rohu také visí albánské vlajky, přitom Kosovo má svou vlastní, která tu ale vidět není, což je dost zvláštní. Na mnoha místech jsme viděli monumentální pomníky Kosovské osvobozené armády, ve které Albánci bojovali za nezávislost Kosova. Pomníky jsou chráněné plotem a udržované v perfektním stavu. V zemi jsou tito povstalcové oslavováni jako národní hrdinové.

KL: Co se dá říct o dnešní situaci Srbů v Kosovu?

Viděli jsme Srby, kteří žijí po roce 2000 v unimo buňkách, které tehdy poslalo darem Rusko. Je to enkláva asi 150 lidí, kteří dříve bydleli na Kosově poli, odkud byli vyhnáni. Když jsem po pěti dnech viděl situaci těchto lidí, těžko jsem se bránil slzám. Asi kilometr odtud stály rozestavěné nové domy, kam se měli tito Srbové vrátit. Hrubé stavby už ale nikdo nedokončil, pomoc se někde zastavila a to, co už stojí, se pomalu rozkrade.

pokračování na straně 11

pokračování ze strany 10

Navštívili jsme také jednoho člověka na jihu blízko albánských hranic, který po návratu domů zjistil, že mu v domě bydlí cizí lidé. Dnes tam žije jako jediný Srb, všude kolem jsou v novostavbách připomínajících pseudozápadní architekturu Albánci. V blízké vesnici, kde žije jeho kamarád, byly postaveny desítky nových domů pro Srby, kteří zde dříve bydleli, aby se mohli po válce vrátit. Nikdo tam ale nechtěl. Na těchto místech na mě padla tíseň, obrazně jsem v tom viděl násilnosti, které se zde odehrály. Za celý týden jsem byl plný vyprávění z různých míst Kosova a musím říct, že to působí velice depresivně.

Ve škole v Orahovaci nám pak zdejší učitelé řekli, jakou formou se snaží pomáhat srbská vláda. Srbský učitel v Kosovu má třeba o polovinu vyšší plat než v Srbsku, čímž se snaží o to, aby Kosovo neopouštěli. Ale i tak je to problém a řada lidí raději odejde.

Pokud jste v důchodu a chodí vám důchod ze Srbska, nejsou to samozřejmě žádné velké peníze. Seznámil jsem se například s člověkem, kterému je 78 let, a ten má v přepočtu důchod ani ne tři tisíce korun.

KL: Vraťme se k tomu, kvůli čemu jste se do Kosova vydali. Jakým způsobem probíhalo rozdělování humanitární pomoci?

Pomoc jsme vezli jak jednotlivcům na základě dohody místních srbských samospráv, tak i třeba mateřské škole v Orahovaci. Sešli jsme se s místními učiteli a předsedou samosprávy místních Srbů, což je člověk, který jedná za srbskou menšinu. Společně s Velikou Hočou tři kilometry odtud jich je asi patnáct set. Není to žádná institucionalizovaná veřejná struktura, organizování jsou spíše na bázi občanského sdružení. Mohou jménem menšiny jednat

Bydlení kosovských Srbů v Gračanici.

s orgány veřejné moci, prakticky je ale nemusí nikdo brát vážně.

KL: Distribuce humanitární pomoci tedy probíhá výhradně těmito interními cestami?

Oficiálně vlastně není možné do země nic přivést. Proč by někdo vozil pomoc do Kosova, které se rozvíjí. My jsme to tam vezli na zapřenou, vlastně jsme pašovali do země humanitární pomoc. Na hranicích jsme tvrdili, že jedeme na návštěvu za kamarády, a nikde jsme nemohli říct, že jsme přátelé Srbů na Kosovu.

KL: Nakolik jsou vyhroceny vztahy mezi samotnými obyvateli různých etnik?

Jak kde. Ve městě je ta averze větší. Na vesnici pak záleží na tom, jaké jsou kořeny. Pokud lidé žili vedle sebe celý život, není asi takový problém, jako když například při migracích spoustu srbských domů obsadili Albánci. Hodně mi to na jednu stranu evokuje Mnichov, kdy se rozhodovalo o nás bez nás, na druhou stranu mi to velmi připomíná dnešní Gruzii.

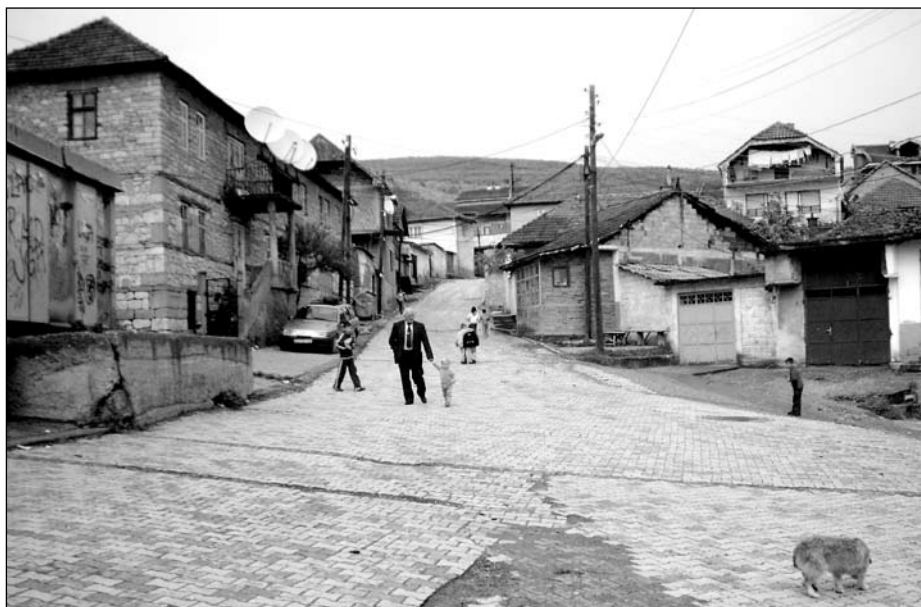
Na postoji dalších států je vidět, nakolik mají samy zkušenosti s odbojnými národnostními menšinami. Česko uznalo samostatnost Kosova mezi prvními, naproti tomu Slovensko nebo Španělsko ho odmítly uznat. Když Albánci populačně přetrumfli Srby, stali se v zemi většinou a nakonec se rozhodli, že ten stát bude jejich. To může udělat kdokoli kdekoli.

V Kosovu došlo také v určitému uloupení části srbského průmyslu. Co bylo do této oblasti investováno, zde pochopitelně zůstalo, a dnes se to privatizuje ve prospěch velkých nadnárodních firem. Samozřejmě se počítá s tím, že v zemi jsou obrovská naleziště surovin. Je to strategické místo.

KL: Co by měl udělat čtenář, pokud ho tvé svědectví oslovilo a chtěl by se dozvědět další informace nebo třeba i sám nějak pomoci?

Veškeré informace je možné najít na stránkách www.kosovoonline.cz, které provozuje občanské sdružení Přátelé Srbů na Kosovu. Zde doporučuji přehrát si i písničky s Kosova, mě například provázela celou cestu hymna kosovských junáků. Také mohu doporučit, aby si zájemci vyhledali na YouTube dokument o událostech v zemi s názvem Uloupené Kosovo. Sám autor o něm říká, že zachycuje jen pět procent z hrůz, které se tam odehrávaly.

Rozmlouval Martin Žantovský

Pohled na náměstíčko v srbské části Orahovace. V popředí vede svou vnučku ředitel srbské školy a gymnázia. Z původních dvou set má dnes škola 19 žáků.

Kronika je pamětí obce. Co do ní patří a nepatří?

Naplňování povinnosti dané obcím zákonem, zaznamenávat v pamětní knize aktuálně místní události, není všude samozřejmostí. Je dobře, že v našich obcích kroniky máme. A hlavně máme spolehlivé kronikáře. Stalo se dobrou tradicí vystavovat obecní kroniky v letním období v knihovně, kde si je může kdokoliv prohlédnout. Je to vhodná doba, protože zájem o minulost je nejen mezi místními, ale také mezi chalupáři. V mlýnecké knihovně je každé pondělí v podvečer několik návštěvníků, kteří přijdou do knihovny právě kvůli kronikám. Rád poslouchám debaty, které nad nimi mezi sebou vedou. Z nich poznávám, že někteří z nich chápou poslání takové pamětní knihy po svém.

Hranice pozemků? V kronice ne

Hledají v nich především jména svých předků a známých. Nebo chtějí vědět jmé-

rohodný dokument o životě obce v dávné i nedávné minulosti.

Jména? Jen výjimečně

Co by měla obecní kronika během roku zaznamenávat? Určitě významné události v kulturním a společenském životě obce. Dále je určitě zajímavé popsat, jaké bylo v popisovaném roce počasí a jak se promítlo na úrodu v zahrádce i na poli. V kronice se obvykle popisuje činnost obecních institucí, jako je knihovna, případně kino, činnost společenských a zájmových organizací, sportovních oddílů a jejich výsledky. Zajímavé jsou též informace o změnách v dopravě, obchodní síti, živnostech, životním prostředí. V kronice by se měla jen výjimečně objevit konkrétní jména osob, protože nikdy nelze jmenovat všechny a při pozdějším čtení by určitě někdo hledaný chyběl. Také vypisovat nově narozené a v tom roce

kterou sám dobře pamatuji, protože jsme jí ve Mlýnci prošli také. Tehdy v 80. letech se takto rozhodl dopsat mlýneckou kroniku pan Rudolf Kout, kterému jsem v jeho úsilí pomáhal. Po několik let, po večerech a po pracovní době, obcházel sousedy a do bloku sepisoval jejich vzpomínky. Ty doma zpracovával a sepisoval do textů, které jsme pak společně upravili a jejich konečnou podobu postupně zapisovali do kroniky. Podařilo se nám tak zaplnit víc než 50letou mezeru, která vznikla tím, že se kronika ve Mlýnci nepsala.

Pomohou rozhovory s pamětníky

Naše mlýnecká kronika se po této mravenčí a složité úpravě již skoro 30 let znovu každoročně píše. Jde o činnost nenápadnou, ale velmi pracnou. V tak malé obci událostí během roku zase tak mnoho není, takže je třeba stále vymýšlet, čím text doplnit a obohatit. V posledních letech se věnujeme rozhovorům s pamětníky z řad místních občanů i chalupářů a zaznamenáváme jejich vzpomínky na život v obci v delším časovém horizontu. Oslovujeme zvláště starší občany a chalupáře, protože pokud jejich paměti nezaznamenáme dnes, zítra již může být pozdě.

Setkávání kronikářů rozšiřuje obzory

Je velkou zásluhou okresního regionálního muzea v Jičíně, že každoročně na závěr roku svolává kronikáře ke společnému setkání. Pan ředitel muzea Jaromír Gottlieb se svými spolupracovníky vždy připraví zajímavý a pro kronikáře užitečný program. V jičínském zámku se schází většina kronikářů okresu nejen k poučení, ale i vzájemnému povídání o svých starostech i radostech. V posledních dvou letech jsou užitečná též celostátní setkání organizovaná panem Janem Řehounkem na výstavišti v Lysé nad Labem, v rámci výstavy Regiony. I tam lze čerpat poučení a elán pro další kronikářskou práci, která není sice nijak efektní, ale pro příští generace má svoji nezastupitelnou úlohu. Je naděje, že i po letech budou příští generace čerpat z těchto záznamů poučení a informace pro svůj život. (osu)

Tradici se stala setkání kronikářů. Na snímku známý kronikář p. Sádlo z Ketně s kronikářkou Pševse pí Čtvrtníčkovou (vlevo).

na obyvatel, kteří žili kdysi v jejich chalupě. Další tam hledají přesné hranice pozemku pro výstavbu plotu mezi vlastním a sousedovým pozemkem. Jiný zase hledá rok narození své prababičky a rád by se v kronice dočetl, kolik měla dětí a jak se jmenovaly. Jsou zklamání, když se jim takové zápisy nedaří v kronice najít. Ony tam totiž vůbec nepatří. To by musela být psaná pro každou usedlost a rodinu zvlášť a nebyla by to kronika obecní, ale rodová. Aby se takovou nestala, má kronika svoje přesná a zákonem daná pravidla, která z ní dělají poměrně vě-

zemřelé v obci v dnešním pojetí kroniky pravidla raději nedoporučují. Nepřípustné jsou také komentáře hodnotící politické události té doby, protože jako takové jsou poplatné době a časem se stávají spornými a vedou k znevažování dalších záznamů v kronice zveřejněných.

Někdy je třeba psát i zpětně

Je třeba ocenit práci nové kronikářky Pševse pí Čtvrtníčkové, která se rozhodla dopsat obecní kroniku za roky, kdy nebyla vedena. Je to neuvěřitelně těžká úloha,

Mikulášská nadílka

Kulturní výbor města Kopidlno pořádá Mikulášskou nadílku ve čtvrtek **3. 12. 2009 od 17 hodin** na náměstí. Všichni jste srdečně zváni. Těšíme se na čertíky, malé i velké Mikuláše.

Stulík a Silenka se vydali do světa

V minulém čísle jsme informovali o tom, že v dubnu letošního roku vydala Ilona Pluhařová knihu pohádkových příběhů *Stulík a Silenka*. Během několika měsíců si skřítek s vílou našli cestu do knihovničky svých čtenářů a odvážili se i dále do světa.

Kromě již zmíněné akce v jičínské knihovně u pohádkové jablůňky v minulém školním roce představila autorka svou knihu ve Psenicích dne 22. 8. 2009, a to v rámci akce Rozloučení s prázdninami. Toto veselé odpoledne bylo laděno v indiánském duchu a své válečnické schopnosti si přítomní mohli vyzkoušet například při střelení lukem, plížení housenkou, jízdě dostavníkem, lovení ryb a dalších důležitých disciplínách.

Dne 6. 9. 2009 proběhla prezentace knihy také na knižním veletrhu v Lysé nad Labem, kde se divákům představila dokonce i víla Silenka. Z jejího rozhovoru s moderátorem akce Janem Řehounkem bylo za-
znamenanáno:

Moderátor: Vážení přátelé, dovolu, bychom vám představili knihu *Stulík a Silenka*, která vyšla v letošním roce.

Máme tu mezi námi vílu Silenku, které bych rád položil pár otázek.

Takže, dobrý den, vílo Silenko! Ale vy skřítkové se prý zdravíte jinak.

Víla: Dobrý den, dobrý človíčku. Máš pravdu, my skřítkové k pozdravu slova nepotřebujeme. Zato společně zdravíme každý nový den.

A to podle toho, jaké počasí potřebujeme.

Moderátor: Vážně? Tak to my bychom dnes

potřebovali krásné počasí. Šlo by to?

Víla: Že jsi to ty, dobrý človíčku. Tak tedy budeme čarovat:

*„Plují plují nebem bílé mráčky,
tesaříci leští svoje fráčky,
cvrčci ladí svoje housličky,
kvetě, voňte, moje kytičky.
bude krásný přenádherný den,
hola, kvítky, vykoukněte ven.“*

A je to!

Moderátor: Bezva! A nešlo by ještě nějaké kouzlo?

Víla: Už ne! Na to potřebuji skřítko Stulíka. Bez něj to nejde.

Moderátor: Škoda! Ale teď mě napadá! Kde vlastně Stulík je.

Víla: Ále! Zrovna nemáme nic na práci s napravováním vás lidí, tak jel do Jičína.

Moderátor: Do Jičína? A co tam dělá, když měl být tady?

Víla: Co tam dělá? No to bys koukal! V Jičíně připravují dobří lidičkové festival Jičín – město pohádky.

Moderátor: (vpadne víle do řeči) A Stulík pomáhá!

Víla: To by tedy měl! Ale místo toho vyvádí se skřítkem Svištílkem z jičínské brány samé lumpárny.

Moderátor: Ale to snad ne! Já myslel, že dobří skřítkové nezlobí.

Víla: Tady se to píše! Poslouchej. (A přečetla z knihy několik ukázek.)

Moderátor: To jsou mi věci! Ale hlavně, že je veselo.

Víla: V Jičíně je vždycky veselo. A já už tam také spěchám. Tak na shledanou a nezapomeň, že:

*„Dobro není samozřejmé,
štěstí nemáš stále stejné,
zlo se bude dobra bát,
upadneš-li, musíš vstát,
ať se děje, co se děje,
zloba nikdy neuspěje.“*

Knihy *Stulík a Silenka* byla rovněž součástí výstavy knih pro mládež, které vyšly v minulém kalendářním roce. Stanula tak ve společnosti výtisků velkých nakladatelství a její tvůrci mohli být potěšeni, že to Stulíkovi a Silence vedle renomovaných vydavatelství značek slušelo. (kl)

Houby, houbaři a houbaření patří ke Kopidlensku odedávna

Kdykoliv přiznám, že jsem z Mlýnce u Kopidlna, mohu očekávat otázku: A co houby, rostou, rostou? Mlýnec a jeho lesy jsou mezi milovníky hub žijícími směrem do středních Čech vyhlášeny jako houbařský ráj, kam se jezdí po generace do lesa na houby. Asi proto, že směrem na Nymburk je lesů málo. A o to více se tam najde lidí, kteří je rádi hledají a samozřejmě i jedí. Je tradice našeho kraje pouhou rozšířenou pověstí, nebo je skutečně Kopidlensko místem houbám zaslíbeným?

Mlýnecké lesy jsou rájem houbařů

Podmínkou hojného výskytu hub jsou samozřejmě lesy. Ty máme kolem Kopidlna na všechny světové strany. Jsou to lesy převážně listnaté, poměrně rozsáhlé a udržované. Obliba mlýneckých lesů je nejen v jejich rozmanitosti a kráse, ale také lehké dostupnosti. Z mlýnecké železniční zastávky je to na kraj lesa jen pár desítek metrů a dá se k němu poměrně dobře dojet i autem. Dalším argumentem pro podporu našeho houbařského ráje je rozmanitost druhů hub, které v našich lesích můžeme najít. Jsou zde snad všechny druhy těch nejvyšších hub, které u nás rostou. Už na jaře lze na lukách najít voňavé májovky. Pak následují podoubáci, různé typy hřibů včetně těch nejvyšších dubových bílých. Mnoho houbařů jezdí sbírat kozáky, jiní k nám jezdí hledat červené hlavíčky křemenáčů. Další houbaři sbírají vysoké bedly nebo holubinky a růžovky (masáky), na podzim je možné v lesích najít václavky.

Mění se nějak skladba hub v čase? Určitě se mění, a to z roku na rok, v závislosti na teplotě ovzduší a množství vláhy. To jsou dva hlavní činitelé, kteří rozhodují o úrodě a složení rostoucích hub. A právě dostatek vláhy poslední dva roky našim lesům schází, takže úroda je podprůměrná. Některé druhy hub z našich lesů postupně mizí. Z dětství pamatuji, že jsme v mlýneckých lesích chodili do lesa na lišky, které dnes zcela zmizely. Také syrovinky, tak chutné do smaženice, lze najít jen výjimečně. Rostlo dříve hub více? Na to se těžko odpovídá. Lze to po letech jen těžko srovnávat. Je pravda, že z dětství pamatuji

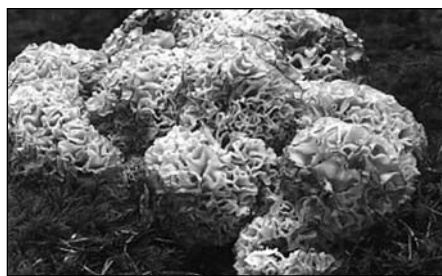

Křemenáč je houba, za kterou jezdí do našich lesů mnoho houbařů.

období, kdy byly lesy plné houbařů, a přesto nikdo z nich neodcházel domů s prázdnou. Dnes dá sbírání hub daleko více hledání a chození, houbař musí počítat s několikahodinovou vycházkou, aby jeho úlovek hub stál za návštěvu lesa.

Rarita mlýneckých hub – kotrč kadeřavá

Jak se houby uchovávaly? Babička houby zásadně jen sušila. Na půdě měla položená široká prkna a na nich těsně vedle sebe položena na tenké plátky nakrájené houby. Tady několik dní postupně ztráceli vodu a měnily se v tenké „papírky“, které pak babička ukládala na zimu do velkých skleněných lahví nebo papírových sáčků. Celým domem se linula „houbová vůně“, která pak v zimě po přidání do polévky připomínala prázdniny

Kotrč kadeřavá.

a teplé léto. Dnes se houby většinou mrazí v mrazničce, nebo nakládají do soli nebo sladkokyselého nálevu.

A která houba byla u nás považována za nejvzácnější? Vždycky byly velmi ceněny pravé hříby. Naopak místní houbaři podceňovali podoubáky, kterých bylo zvláště na kraji lesa poměrně dost. Moje babička nejvíce oceňovala aromatickou a vzhledem kotrč kadeřavou. Houba svým tvarem připomíná kvěťák a byla z ní výborná polévka, připomínající dršťkovou. Babička znala místa, kde se této houbě dařilo, ale nechtěla nám je prozradit, abychom její tajemství nevzradili a ono místo se tak nestalo poutním místem houbařů. Nevím, zda kotrč ještě v našich lesích roste, dlouho jsem neslyšel, že by ji někdo v košíku z návštěvy lesa přinesl.

K houbaření patří houbařská etika. Ještě jednou se vrátím ke své babičce Marii Čížkové, která měla své houbařské zásady, které nás jako děti učila:

- Na houby se chodí zásadně ráno za rozbřesku (před příjezdem prvních houbařů od Nymburka).

- Po lese se chodí tiše, abychom nerušili zvěř a neupozorňovali na sebe okolní houbaře.

- Když najdeme pěknou houbu, chováme se nenápadně, abychom nevzbudili pozornost a nepřilákali konkurenci.

Král mlýneckých hub – bílý hřib dubový.

- Každou houbu ze země opatrně vyjme, očistíme. Oříznuté zbytky kořene s podhoubím zahrabeme, aby neupozornily jiné houbaře na nalezené místo a zachovaly se v půdě zárodky pro další houby.

- Do hub, které nesbíráme, zásadně nekopeme ani je jinak nepoškozujeme, protože pro jiného houbaře mohou být vzácným náletem.

- Když najdeme dobrou houbu, pečlivě místo ohledáme, a to od místa nálezu v sousedních kruzích do vzdálenosti několika metrů.

- Do lesa chodíme s malým košíkem, aby nebyla ostuda, kdybychom ho domů nesli poloprázdný. Počítejme s tím, že budeme vystaveni zvědavým zrakům sousedů.

- O houbařské úrodě nikomu nevypravujeme ani se nijak svými úlovky nechlubíme. Říkejme, že výskyt hub není valný a že to nestojí ani za návštěvu lesa.

- Do lesa je potřeba se správně ustrojít. Vzít si řádné boty a oděv, který pokryje větší část těla, jako ochranu proti poškrábání a poštípání hmyzem.

- Proti komárům je potřeba se chránit oděvem, proti klíšťatům je dobrá větvička s listy, kterou před sebou houbař vymetá pavučiny s pavouky a brouky.

- Do ruky je dobrá hůl, která slouží jako třetí noha, když ta lidská uklouzne nebo zapadne, ta třetí ho zachrání před úrazem.

- V lese prší dvakrát (z nebe a ze stromů), takže v dešti se do lesa raději nechodí.

Moji milovníci houbaření, poučení moudrostí svých babiček a dědů, vyrazte nebojácně do lesa. A když houby nenajdete, kochejte se alespoň nádhrou našich lesů, které tu jsou po staletí a patří k bohaté historii našeho kraje. A když houby nerostou, máme tu moderní komunikační prostředky. Takový internet je jejich nekonečným zdrojem. Tam si můžete přečíst o houbách doslova všechno. Najdete tu server, kde se uvádí, kde právě rostou. Můžete se tam zapojit i vy, na adrese: <http://biolit.cz/zajimavosti/predpoved-vyskytu-hub-a-klistat/>. Zajímavá poučení o houbaření jsou uvedena na webové adrese: www.houbar.cz. Na rozdíl od toho lesního hledání na internetu svoji houbu vždycky najdete. Má to háček v tom, že nevoní a nijak nechutná.

(osu)

Jaký byl letošní rok pro včelaře?

Jednohlasně vám odpoví, že to byl jeden z nejhorších za poslední desetiletí. Co je toho příčinou, když na rozdíl od toho minulého přezimovaly včely v dobré kondici, jakou včelaři již desetiletí nepamatují? Na vině je tak jako vždycky naše „matka příroda“, která si s včelami letos zahrála velmi hazardní hru. Nejdříve překotný nástup jara, kdy byl dostatek vláh, a hlavně tepla. Tato kombinace způsobila, že se během několika málo dnů příroda zcela otevřela. Rozkvetly

Předseda organizace včelařů Kopidlno a vedoucí včelařského kroužku v Běcharech přítel Antonín Erben radí malé včelaře na soutěži začínajících včelařů v Dubenci.

nejen obvyklé jarní květy, současně ovocné stromy a polní plodiny, jako je řepka. Stalo se tak v poměrně krátkém časovém intervalu a v celé přírodě najednou. Včelí společenství má svůj ustálený a neměnný postup

rozvoje. A v době, kdy jich bylo v přírodě nejvíce potřeba k opylování, tak nebyly ještě dostatečně rozvinuté, nebyly schopny posbírat nabídnutou snůšku pylu i nektaru. Teplé počasí způsobilo, že období rozkvětu bylo poměrně krátké. A po něm přišlo delší období bez kvetoucí přírody. A právě v té době se dostala včelstva do plné síly. Ale ke svému dalšímu rozvoji neměla dostatek potravy, a tak z nedostatku jiné činnosti se začala nadměrně rojit. A rojení znamená pro včelaře vždycky značnou ztrátu. Další období rozkvětu, kdy začaly kvést lípy a později slunečnice, našlo včelstva vyrojená a oslabená. Také poměrně střídavé a převážně suché počasí pozdní snůšku nijak nepodpořilo. Sečteme-li všechny negativní projevy první poloviny roku, dojdeme logicky k závěru uvedeném v úvodu článku. Včelařský rok se letos příliš nevydařil.

To ale neznamená, že otrávení včelaři složili ruce v klín a rezignovali. Kopidlenská včelařstva jsou toho důkazem. Už v únoru uspořádali pro přátele přírody v kopidlenské sokolovně svůj další Včelařský ples, s dobrou muzikou a svými pravidelnými příznivci. V červnu popáté organizovali v Židovicích Okresní včelařský den, na který letos zavítal jako vzácný host nejvyšší „včelař“ v republice, předseda svazu Mgr. Luděk Sojka. Na násvi v Židovicích bylo celý den velmi živo. Prodávaly se zde včelařské potřeby, sklenice na med a víčka, květiny a léčivé produkty všeho druhu. Velkému zájmu se těšil kurz chovatelů včelích matek, který na setkání vedl jednatel okresního výboru přítel Vlastimil Dlab z Horní Nové Vsi.

Dařilo se spolkové činnosti, kterou nám i letos významným finančním příspěvkem podpořilo město Kopidlno. Velmi nám pomohla stejná podpora i okolních obcí. Dostali jsme finanční pomoc z obcí Cholenice, Vršce, Židovice, Slavhostice a Běchary. Úspěšně se rozvíjela činnost dvou zájmo-

Zdobit perníčky učily dívky z 9. ročníku své kamarádky z mateřské školy v Kopidlně. Na snímku Miša Hofmanová učí adepta včelaření Fanouška Koutníka.

vých žákovských kroužků, které pracují při ZŠ Kopidlno a Běchary a které vedou předseda př. Antonín Erben a jednatel př. Oldřich Suchoradský. Jsme jediná organizace v okrese a mezi čtyřmi aktivními v kraji, které se tímto způsobem starají o svůj dorost. Máme své první absolventy, kteří po 5 letech práce v kroužku odcházejí ze školy do života. Jeden z nich – Pavel Hladík z Pševsi – již třetím rokem samostatně včeláří a je naděje, že po něm časem začnou i další. Účastnili jsme se úspěšně oblastního kola soutěže Zlatá včela v Dubenci, kde naše členka Vlasta Víchova z Bukvice obsadila v soutěži v mladší kategorii 2. místo. Na konci roku se děti z obou kroužků sešly, aby se pobavily a zhodnotily roční práci, přitom si zahrály soutěž o Pohár včelky Máji. Pavel Hladík se představil žákům 5. třídy v besedě o včelách na ZŠ v Kopidlně. Právě mezi těmito dětmi budeme hledat nové nástupce těch, kteří letos v práci kroužku skončili.

Kopidlenská včelařstva patří k aktivním občanským sdružením našeho města. Jejich činnost je přínosem pro okres a Královéhradecký kraj. Přináší užitek a naplňuje zájem více než 30 chovatelů a společnosti Agro Žlunice, která je největším chovatelem včel v naší organizaci. Více si o naší práci můžete přečíst na našich webových stránkách na adrese <http://kopivcel.webnode.cz/>. Věříme, že přes málo příznivý včelařský rok zůstanou naši včelaři své zálibě věrni a že si uchovají zájem a podporu veřejnosti Kopidlno a okolí.

*Oldřich Suchoradský,
jednatel ZO ČSV Kopidlno*

Předseda včelařského svazu Mgr. Luděk Sojka hovoří k našim včelařům v Židovicích.

Největší zaměstnavatel v Kopidlně hledá v době krize nové odběratele

Dřevařská výroba v Kopidlně má prostřednictvím společnosti BENKO dlouhou tradici. Již v roce 1913 byla zahájena výroba řeziva zřízením parní pily místním občanem panem Josefem Bendou. Od roku 1936 byla zahájena výroba parket, která je od této doby stále rozvíjena a tvoří nosný výrobní program společnosti až do současnosti.

Společnost BENKO svým stabilním a kvalitním výrobním programem významným způsobem ovlivňuje zaměstnanost v regionu. Vedení společnosti si je této skutečnosti a velké odpovědnosti plně vědomo. Zejména v současné době, kdy celý svět prochází finanční krizí spojenou s výrazným poklesem poptávky a recesí většiny odvětví hospodářské činnosti. Tyto vlivy plně dopadají i na poptávku po výrobcích naší společnosti. Vedení společnosti si velmi váží stálých zaměstnanců a opatření, která přijímá, si kladou za cíl udržení základního kádru 70 pracovníků, jejich existencích a sociálních jistot.

V kontextu pokračující světové ekonomické krize lze očekávat do příštího období ještě složitější vnější podmínky. Recese v průmyslu i stavebnictví se projevuje ve stagnaci zakázek. Cestu, jak této situaci čelit, vidí vedení společnosti v trvalém hledání úspor, při němž usiluje o aktivní zapojení všech zaměstnanců podniku, neboť součet drobných úspor a opatření na všech úrovních výrazně zlepšuje ekonomiku a konkurenceschopnost podniku. A pokud se daří podniku, je to základ sociálních jistot a spokojenosti zaměstnanců. Musíme si nejen položit otázku, jak jednotlivé činnosti dělat lépe, ale i proč se nám někde nedaří dosahovat toho, co bylo již v minulosti ověřeno a dosaženo.

Částečně se začínajícímu vlivu poklesu poptávky dařilo čelit navýšením reálných cen, avšak tato strategie by byla spojena s klesající konkurenceschopností výrobků a nemůže být ani východiskem pro další řešení. Oproti předcházejícím obdobím, kdy se zakázky na výrobu jen hrnuly a hlavní starostí bylo zajištění kvalitní výchozí suroviny, přistupuje vedení k organizačním změnám vedoucím k aktivizaci marketingové a prodejní činnosti. To se již pozitivně projevuje rozšířením portfolia významných odběratelů z tuzemska. Zahraniční odbyty za poslední dva roky bohužel poklesl. Své výrobky vyvážíme do

Německa, Rakouska, Slovenska a Polska. Na podporu prodeje společnost propaguje své výrobky účastí na regionálních výstavách, v měsíci září například na tradiční výstavě v Lysé nad Labem.

Společnost BENKO disponuje kromě standardního strojového vybavení na pořez a opracování dřeva i technologickým zařízením pro výrobu parket, nábytkářských přířezů, dřevěných briket, sušárnami, skladovacími prostory pro hotové výrobky,

vlastní dopravou a mechanizací. Firma se zabývala a nadále bude zabývat pořezem zejména listnaté kulatiny, výrobou řeziva, přířezů, hranolů, pražců, výhybek, klasických i velkoplošných parket, kartáčů, podlahových prken

větších rozměrů a lisováním ekologických briket z pilin ve tvaru válečku nebo větších ve tvaru kvádru. V souvislosti s orientací na ekologická paliva došlo k nárůstu poptávky briket a úplnému výprodeji skladových zásob. Na zvýšení poptávky vedení společnosti včas reagovalo pořízením nového briketovacího lisu. Zatímco v minulosti byly piliny nabízeny k prodeji jako odpad z výroby, k částečnému pokrytí zájmu občanů. Při realizaci pracoviště na výrobu briket využil podnik invenci předních dělníků – údržbářů k automatizaci dopravy pilin do zásobníku.

Investiční činnost byla vzhledem k hospodářským výsledkům pečlivě zvažována. V loňském roce byla zakoupena nová pásová pila Wimmer BN 110. Realizace této investice se projevila růstem produktivity a snížením provozních nákladů.

Dosahování vysoké kvality dřevařských výrobků společnosti je dáno dlouholetou tradicí dřevařské výroby podniku, zvyšujícími se nároky zákazníků a v neposlední řadě osobní odpovědností vedoucích pracovníků podniku naplňovat a dále rozvíjet požadavky ČSN EN ISO 9001:2006 A CFCS 1004:2006, jichž je společnost BENKO, s. r. o., Kopidlno nositelem.

O aktuálním dění v podniku by se dalo ještě mnoho napsat, avšak úplný výčet z činnosti není cílem tohoto článku. Byl bych rád, kdyby čtenář po přečtení těchto řádků pochopil situaci, ve které se společnost nyní nachází, a seznámil se s aktivitami vedení společnosti, od kterých očekáváme úspěšné překlenutí tohoto složitého období.

Milan Kořínek

Perličky ze školních lavic

Tak už je tu zase září. Opět se spousta žáčků, žáků a studentů vrátila do školních lavic. Někteří s radostí a někteří již s menší dávkou nadšení. Ale i ve škole může být „sranda“! Nevěříte? Tak si přečtěte perličky, které byly řečeny nebo napsány ve škole.

Co žáci vymysleli:

Jihoamerické řeky působí každoročně obrovské škody rozvodňováním a zúrodňováním půdy.

Ve střední Americe žije hodně mišenců, jejichž rodiče jsou různého pohlaví. Ještě tu žijí divoši, kteří nepoznali civilizaci. Vědci u nich zkoumají, z čeho tak zdívočeli.

Hranice mezi Evropou a Asií vede na hřebeni Uralu a po stejnojmenné řece Volze.

Námořníci se na lodích omývají Severním ledovým oceánem.

Přes pouště a stepi foukají pasáty, což jsou místa na pasení ovcí.

Citron je teplomilné čajové ovoce.

V Turecku snáší včely turecký med.

Radioaktivní znamená, že vystupuje často v rozhlase.

Slon z Indie má silnou kůži, a proto vydrží i v zoo. Po pouštích se táhnou velbloudi a žížeň.

Kovboj je půl kráva a půl hoch. Nosí klobouk, kolt a koně.

V Grónsku se daří jen tuleňům a Eskymákům.

V Austrálii je nejvzácnější zvíře lední medvěd, protože tam nežije vůbec žádný.

Velkým městem Austrálie je Sydney. Žijí v něm většinou lidé a klokani.

Bumerang je kus zahnutého dřeva se zpátečkou.

Poblíž severního pólu žijí Eskymáci a Nanuci.

Polární cestovatel je badatel, co hledá třeba severní pól a kterého potom hledají jiní badatelé.

Na ostrovech v Tichém oceánu už lidožrouti nejsou, protože už snědli posledního.

Oáza je popínavá rostlina, která žije v pralese.

K. J. Erben napsal Noční košili.

K. H. Mácha napsal Máchovo jezero.

Otec kněžny Libuše byl Grog.

Jaký je rozdíl mezi jídelnou a restaurací? – „V jídelně se sami najíme.“

Tři potraviny, bez kterých člověk nemůže žít, jsou snídaně, oběd a večeře.

Opilci páchají pod vlivem alkoholu i sebevraždu a druhý den o tom ani nevědí.

Děda povídal, že alkohol sice kazí zrak, ale že má radši brejle než žízeň.

Česká republika leží v Královéhradeckém kraji.

Asie je největší světadíl v Evropě.

Jak vzniklo České středohoří? Rozdělením Československa na ČR a SR.

Abstraktní je to, co se nedá chytit do rukou. Třeba žhavé železo.

Grafit je měkký černý kov a pro tyto vlastnosti mu někdy říkáme tuha.

Kyslíčník uhelnatý je nebezpečný tím, že když dobře nehoří dřevo, tak se ráno můžeme probudit mrtví.

Z internetu čerpala mina.

Neměli bychom zapomínat...

Jiří Koblre, letecký akrobat

Když jsem před časem navázal kontakt s panem Jiřím Koblrem, netušil jsem, jakého významného rodáka z nedalekého Bílska v Kopidlně máme. Za svůj pozoruhodný a bohatý život si zaslouží nejen naši pozornost, ale i úctu. Proto si pozorně přečtěte jeho životopis, který nám poskytl. Popisuje v něm jenom část svých celoživotních aktivit v oboru letectví a úspěchy ve sportovním odvětví letecké akrobacie. Z jeho vyprávění podtrhuji, že do roku 2006 byl ing. Jiří Koblre prezidentem Aeroklubu České republiky a do roku 2008 členem akrobatické komise mezinárodní letecké federace. Pracoval v různých technických funkcích pro naši známou leteckou firmu Avia v Letňanech, později působil jako zkušební pilot ve Výzkumném a zkušebním ústavu leteckém v Praze. Nalétal na 70 typech letadel více než 13 000 letů v celkové délce 10 500 hodin. Je pro každého z nás velkou ctí být spoluobčanem tak významného a úspěšného člověka, zkušebního letce, sportovce a rodáka. I pro mne je zážitkem vám jeho zajímavý život prostřednictvím jeho vyprávění přiblížit.

Jaroslav Svoboda

Narodil jsem se 20. května 1935 v Bílsku. Po absolvování Základní devítileté školy v Kopidlně (v roce 1950) jsem nastoupil jako učeň (strojný zámečnický v leteckém průmyslu) do Avie v Letňanech. Po vyučení následovala Vyšší průmyslová škola strojná-letecká v Praze 9, Hloubětíně. Během vojenské základní služby jsem působil jako letecký mechanik, poté jako technik v n. p. Avia v Letňanech. Fakultu strojíňho inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze jsem absolvoval v roce 1966.

V roce 1954 jsem začal motorově létat v Praze a od roku 1956 jsem členem Aeroklubu Jičína. Do reprezentace ČSSR v letecké akrobacii jsem se nominoval v roce 1963 a od roku 1964 do roku 1975 jsem se účastnil řady mezinárodních soutěží, mistrovství Ev-

ropy a pěti mistrovství světa. Léтали jsme tehdy s několika verzemi Zlinu řady 26 (Z-226 až Z-526). Mistrem Československa jsem byl v roce 1969. Stříbrnou medaili ve finálové sestavě mistrovství světa jsem získal v roce 1972 v Salon de Provence ve Francii. Naše družstvo (Tuček, Šmíd, Koblre) získalo zlato na Mistrovství Evropy v dánském Esbjergu roce 1975. Na tomto cenném úspěchu jsem se podílel i jako létající trenér. Oba moji tehdejší kolegové již obětověli svůj život letectví.

Od roku 1958 do roku 1975 jsem pracoval v Avii Letňany v řadě technických funkcí. V roce 1975 jsem byl přijat do Výzkumného a zkušebního leteckého ústavu v Praze jako zkušební pilot. V té době jsem již nemohl v dalších sezónách v akrobatických soutěžích pokračovat pro nedostatek času na přípravu a soustředění. Nicméně jako československý delegát v Mezinárodní akrobatické komisi FAI (Mezinárodní letecká federace) jsem byl často nominován jako hlavní rozhodčí, člen mezinárodní jury či prezident jury na řadu mezinárodních závodů, mistrovství Evropy a světa.

Od roku 1975 do roku 2008 jsem byl viceprezidentem mezinárodní akrobatické komise FAI a jako prezident Aeroklubu České republiky jsem byl také (v letech 1996 až 2006) viceprezidentem FAI. Nyní jsem čestným členem této mezinárodní organizace (FAI Companion of Honour).

Za 55 let aktivní letecké činnosti jsem nalétal na 70 typech letadel 10 500 hodin. Ženatý jsem 44 let a žena Iva, mající pro mé letecké zaujetí vzácné pochopení, pochází z Vrbice u Jičína. Dvě děti jsou přiměřeně odrostlé a poskytují nám potěšení s pěti vnuky – samými kluky.

Díky letectví jsem navštívil více než 60 zemí na 6 kontinentech. Kopidlnem pravidelně projíždím při cestách do Vrbice a občas navštěvuji i sestru v rodném Bílsku.

Ing. Jiří Koblre

Na tomto letadle dosáhl ing. Jiří Koblre svých největších sportovních úspěchů

ROZPĚTÍ 8,83 m, DÉLKA 7,8 m, HMOTNOST PRÁZDNÉHO LETOUNU 604 kg, MOTOR M 137 o výkonu 132 kW (180 k), MAX. RÝCHLOST 252 km/hod., DOSTUP -, DOLET 780 km.

Při Týdnu knihoven nemusí čtenáři platit

Městská knihovna v Kopidlně se připojí k celorepublikové akci Týden knihoven probíhající 5.–11. října 2009. V tomto období budou nově registrovaní čtenáři pro letošní rok osvobozeni od čtenářského poplatku. Dále se mohou všichni návštěvníci knihovny v tomto týdnu zúčastnit provázkiády. Zapomnětlivci budou mít možnost vrátit knihu po upomínce, aniž by museli platit pokutu. Návštěvníci knihovny mohou také využít zdarma přístupu na internet, prohlédnout si vystavené kroniky Kopidlna a Mlýnce nebo zhlédnout fotografie z nedávné výstavy sochaře Jindřicha Severy. (rk)

Jak se stát čtenářem knihovny v Kopidlně a jak si půjčovat

Čtenářem knihovny může být každý občan. V půjčovně vyplníte přihlášku, v níž se zavázete k dodržování knihovního řádu. Po předložení občanského průkazu a zaplacení registračního poplatku obdržíte čtenářský průkaz, který vás opravňuje k využívání výpůjčních a dalších služeb.

K registraci dětí do patnácti let je třeba, aby přihlášku potvrdili rodiče nebo jejich zákonní zástupci.

Knihy, časopisy a ostatní dokumenty si u nás můžete vybírat dvojím způsobem:

1. Z volně přístupného fondu, vystaveného v půjčovně

2. Prostřednictvím katalogů

Vybrané dokumenty vám mohou být zapůjčeny prezenčně (ke studiu na místě) nebo absenčně (mimo knihovnu). Absenční výpůjčky jsou možné pouze po předložení čtenářského průkazu.

Výpůjční lhůta je jeden měsíc. Potřebujete-li dokument déle, můžete před uplynutím výpůjční lhůty požádat osobně nebo telefonicky o prodloužení výpůjčky. Jinak se vystavujete povinnosti zaplatit poplatky z prodlení a našim písemným upomínkám. Podrobnější informace vám ráda podá pracovnice knihovny

Statistika knihovny k 31. 7. 2009

- 193 čtenářů, z toho 58 čtenářů do 15 let
- návštěvníci knihovny: 1619
- návštěvníci internetu: 323
- výpůjčky celkem: 6049 titulů

Mezi nejčtenější knihy patří Stmívání, Nový měsíc, Zatmění a Rozbřesk od Stephenie Meyerové a tituly od Kenna Folletta Na věky věků a Pilíře země. Z dětské literatury jsou to knihy od Thomase Breziny – Kluby záhad.

Knihovna zaznamenala větší zájem o povinnou literaturu, nejvíce z řad studentů středních škol.

Junáci v Kopidlně za revolučních dnů květnových

Zápis Františka Podzimka ze skautské kroniky o průběhu květnových dní roku 1945 v Kopidlně a okolí

V listopadu 1940 byl Junák německými úřady rozpuštěn, veškerý majetek zabaven i s původní kronikou.

Sobota, 5. května 1945

Městečko se toho dne probudilo váhavě. S kostelní věže slétlo šest penízků, zvonících kovem, a ozvěna jejich pádu prolétla zasněnými ulicemi. Lidé, ospalí a rozčuchaní, jen neochotně opouštěli hladivé teplo ložnic, aby prací posvětili den, jako činí již léta s pravidelností až strojovou. Po kočích hlavách dlažby rachotí vozy, dveře obchodů skřípou, zvonek nad nimi vítá zákazníci, otevřená ústa továrních bran pohlcojí proudy dělníků v modrých halénách...

A náhle se špinavá šed' ulic rozjasnila zářivými barvami, červeně, modř a běloba stéká se střech domů a široce rozevlátým proudem se valí městem. Stroje továren, těžká kladiiva v kovářské dílně i pluhy na polích zůstaly opuštěny, neboť ti, kdož jimi před chvílí vládli, stojí v hloučcích pod vlajicemi praporek, tisknou si ruce, objímají se a pláč. Ale ještě není konec boje!

Z Jičína přijíždějí obrněná auta. Ještě vzpřímení stojí katani, ještě drží v ruce automatické pušky a kulomety, ještě jimi míří na pokojné a bezbranné občany a nutí je sejmouti vlajky. Ještě...?

Hrozny hněvu dozrály. V té chvíli náhle a nečekaně. Chvějící se ruce vytahují z temných úkrytů zbraně, s úzkostí a nadějí po šest let uchovávané, hýčkané a milované. Ale je jich málo. A u nádraží stojí pancéřový

sokolského pochodu. Snad tedy přece již! A potom ten hlas volající, prosící a zmlkající.

Praha bojuje! Jak jí však pomoci, když je přerušeno železniční spojení? Občanstvo vytváří gardy na ochranu města a okolí. Ano, tak nejlépe posílíme ony statečné bojovníky, zmaříme-li postup Němců na Prahu po státní silnici, vedoucí naším městem. Z trámů a

původní polohy. Strategický význam tohoto postavení byl dán nejen svou bezpečností, ale i blízkostí státní silnice, jež byla pod doštěm našich zbraní.

Zabezpečovací a pohotovostní práce byly skončeny již za soumraku. Noc byla temná. Provozce deště bičovaly zemi a ty, kteří s puškou v ruce střežili bezpečný spánek svých druhů. A uvnitř lesů to vřelo jako v bouřící sopce: práskaly výstřely, země duněla destrukcemi a oblohou šlehala světelná znamení.

Ráno nás zastihlo zkřehlé a chvějící se chladem v promáčených šatech.

kamení jsou budovány záseky a barikády. Ulicemi procházejí hlídky. A zablácenou polní cestou klopýtá posel k partyzánům.

I.

V neděli dopoledne převzala skupina sedmnácti dobrovolníků obsluhu pancéřového vlaku, když se předtím německá posádka byla vzdala NRV. Vážnost situace a nebezpečí, jemuž zde byl každý jednotlivec vystaven, vyžádala si účast pouze nejstarších členů z řad vedoucích oddílů a rádců družin. Nastoupili ihned, nečekaně na výzvu místního vojenského velitelství, v civilních šatech a se slibovým odznakem na klopě.

Pancéřový vlak byl vyzbrojen dvěma tříhlavňovými kulomety těžké ráže a jedním rychlopalným dělem. Ve chvíli, kdy jsme převzali jejich obsluhu, byly poškozeny a bývalou posádkou učiněny neschopnými boje. Avšak zásluhou čtyř bratří z naší junácké jednotky, kteří pracovali ve zbrojních továrnách, bylo možno uvést je opět do provozu.

Protože akce místního vojenského velitelství byly od počátku vedeny snahou uchránit město následků boje, dostali jsme příkaz zaujmout pozici západně od města. K tomu účelu zvolili jsme cíp lesa, mezi jehož dvěma rameny se prostírala bažinatá louka. Bylo však zapotřebí zajistit také přístup po železniční trati od Rožďalovic. Pod vedením jednoho z našich bratří, zaměstnance ČSD, byla sestavena destrukční četa, která potom odborně uvolnila kolejnice, a to tak, aby je v případě nutnosti bylo možno uvést opět do

dobrovolníky, z nichž čtyři byli z řad Junáků, a několika ruskými partyzány.

V pozdních odpoledních hodinách dojelela výprava do Rožďalovic. U pancéřového

vlaku byla ponechána pouze nejnutnější obsluha, ostatní byli rozděleni do čet, které odděleně postupovaly na tři opěrné body Němců: cukrovar, zámek a měšťanskou školu. Protože jsme se chtěli vyhnouti zbytečnému krveprolití, byl vyslán parlamentář. Po dobu vyjednávání byl ve shodě s vojenskými předpisy zachováván stav příměří, který však byl z německé strany hrubě porušen zahájením palby. Důsledkem tohoto přečinu byla smrt jednoho z našich lidí, který zde zastával funkci spojky, a nebyl tudíž ozbrojen. Přijali jsme výzvu k boji! Jedno hnízdo odporu za druhým bylo postupně likvidováno, až posléze kapitulovala i posádka měšťanské školy, kde byl členy naší skupiny zajištěn bohatý sklad ručních zbraní a munice. Zároveň byli osvobozeni i vlasovci, jejichž velení převzali partyzáni. (pokračování příště)

a muniční vlak!

V poledne se obloha zatáhla temnou clonou a těžké krupěje bičují zemi. Světnice dýše klidem domova, je prosycena vůní akátů, kvetoucimi pod otevřenými okny, a výpary kuchyňských kamen. Radio, přinášející přehled politické situace, hraje samo sobě. Nikdo je nevšímá. Náhle však zazní melodie

Dynastie kopidlenských hudebníků

Kopidlno má ve své historii pozoruhodnou hudební tradici. Lze říci, že v každé době se v něm rodili a působili hudebníci, kteří svým uměním a většinou překročili daleko hranice města i kraje. Takovým příkladem byli otec Josef a syn Bedřich Křídlovi. Otec Josef byl zetěm dalšího věhlasného hudebníka a kopidlenského rodáka Františka Hilmara. Vzpomeňme pohnutý život obou rodáků pohledem dokumentů zachovaných v Okresním archivu v Jičíně.

Josef Křídlo

Dne 13. 9. 1830 zemřel učitel ve výslužbě v Jičíně, pan Josef Křídlo. Byl zetěm Františka Hilmara a otcem skladatele Bedřicha Křídla. Už za svého života byl znám jako výborný hudebník. Živil se jako učitel hudby, ale zároveň byl znám jako sběratel písní a výtečný hudební skladatel. S výkonem učitelského povolání měl problémy. Byl v nemilosti tehdejšího režimu a postupně se stal obětí nespravedlivého disciplinárního řádu pro učitelstvo. V 70. a 80. letech působil v Kopidlně a později v Železnici. Na podnět Inspektora Nováka byl z dosti problematických důvodů předčasně penzionován. Jako příčina byla uváděna jeho nemoc, ale sám se proti rozhodnutí odvolával, že je zdrav. Nic mu

Dnešní pohled do uličky pojmenované po vynikajícím hudebníkovi Bédovi Křídlovi.

nepomohlo k tomu, aby mohl opět předstoupit před své žáky. Zastaralé, středověký řád připomínající vyjádření inspektora, učinilo z něj nástroj policejního dozoru. Dnes, po tolika letech, můžeme jen těžko soudit míru jeho provinění a uvažovat o nespravedlnosti, kterého se na něm tehdejší režim dopustil. Z dochovaných záznamů ale můžeme dobře ocenit jeho hudební působení, které ho právem řadí mezi významné a zasloužilé občany našeho města.

Bedřich Křídlo

Jsou umělci, kteří jakoby v předtuše, že jejich život nebude dlouhý, dokážou ve velmi mladém věku vydat ze sebe maximum tvůrčích sil a energie a vytvořit dílo svědčící o jejich vynikajícím talentu a tvořivých schopnostech. V prudkém a slibném rozletu přichází nemilosrdná smrt. Takový osud stihl významného českého klavírního virtuosa a skladatele Bedřicha Křídla. Jeho rodové kořeny vycházejí z na-

šeho městečka Kopidlno. Výjimečným nadáním a pílí se dostává na nejpřednější místa mezi hudebníky své doby. Na základě účasti v mezinárodní hudební soutěži ve Vídni získává prestižního mezinárodního ocenění v podobě nabídky místa profesora klavírní hry na carské konservatoři v Moldavském Kišiněvě. Tehdy je mu pouhých 24 let. Avšak již po dvou letech od svého nástupu v Kišiněvě, v nedožitých 26 letech, končí jeho život a s ním i jeho umělecký rozmach. Bedřich Křídlo podléhá rodové, tehdy smrtelné chorobě. Narodil se 11. 9. 1876 a umírá 11. 8. 1902.

Sledujme krátkou, ale pro českou hudbu významnou životní dráhu mladého umělce. Neobyčejný talent se projevoval již v raném mládí. V 15 letech vstoupil hned do II. ročníku varhanické školy v Praze. Po jejím výtečném absolvování se stal žákem 3. ročníku pražské konservatoře. Jeho profesorem se stal pan Jiránek, odchovanec Bedřicha Smetany. V komposici mu uděloval lekce další velikán naší hudby - Antonín Dvořák. I toto hudební učiliště opouští Křídlo s výborným prospěchem. Jeho jméno se začíná objevovat stále častěji na pořadech kulturních akcí pražského hudebního života. I v Jičíně o něm s obdivem píší, zvláště o Křídlově

bravurní hře, která svou technickou dokonalostí připomínala samotného polského klavírního virtuosa Ference Liszta. 24letý umělec odmítá nabídky na umělecké působení ve Vídni a přijímá místo profesora carské konservatoře v Kišiněvě. Jako jediný se stává interpretem především Smetanovy klavírní tvorby.

V roce 1901 se vrací do Jičína na dočasnou již s novou smlouvou, která by patrně určila jeho další životní cestu. Krutý osud ale rozhodl jinak. Začaly se u něj projevovat následky zhoubné nemoci, jíž podlehl v srpnu 1902, v náručí své matky v bytě rodičů v Jičíně. Žil jen krátce, ale i tak mnohé dokázal. Jeho skladby se hrají dodnes v mnoha zemích. Kopidlenská občana mohou být hrdi na umělce, jehož skladby se hrají po celém světě. Na jeho počest a věčnou památku je po něm pojmenována historická ulička města Kopidlno pod náměstím.

Z archivních materiálů zpracoval
Jaroslav Svoboda

Tribuna

Co bude po volbách

(Tento dopis je psán před parlamentními volbami a dle selského rozumu)

Po volbách nemůžeme očekávat žádné podstatné změny, ať vyhraje kterákoliv parlamentní strana. Jsou totiž porušeny zákony duchovního života v současné době materialistickou společností. V poslední době se navíc neoceňuje tvořivost práce. Prvovýrobcům zbývá za jejich úsilí minimum a jsou obtěžováni nepřehlednou džunglí zákonů. Příjmy neproduktivních lidí jsou v mnohých případech mnohonásobně vyšší. Z principu boží spravedlnosti je každý povinen se žít tvůrčím úsilím, a ne parazitováním. To však v současné společnosti nelze obratem změnit.

Já jsem začal již jako poměrně starý člověk včelařit a mnoho jsem se od včel naučil, snad i pochopil lépe přírodní zákonitosti. Jejich společenství se dá porovnat i se společenstvím naším – lidským –, ale to je již svojí vychytralostí a odklonem od přírodních zákonitostí velmi narušeno. Člověk je sice nadřazen všem živočichům, což jsem v životě měl možnost jako zemědělec dostatečně poznat, ale u včel to neplatí. Ty si dodržují samy přírodní zákonitosti a nenechají se člověkem ovlivňovat. Jsou velmi pracovitě, ale musejí mít kvalitní vedení, matku neboli královnu. Ta má takový respekt, že celé včelstvo je takové, jaká je jejich matka-královna. Pokud včelstvu královna uhne, někdy si vychovávají novou, která je schopna udržovat si respekt ve včelstvu, ale někdy si vychovávají jen matku-královnu nekvalitní neboli trubčici. Ta nemá schopnost udržet ve včelstvu pořádek, nemá potřebný respekt, nastává zmatek a včelstvo ztratí ten svůj podnikatelský pud. Po nějakém čase je vyloupeno ostatními včelstvy a postupně dojde k jeho úplnému zániku.

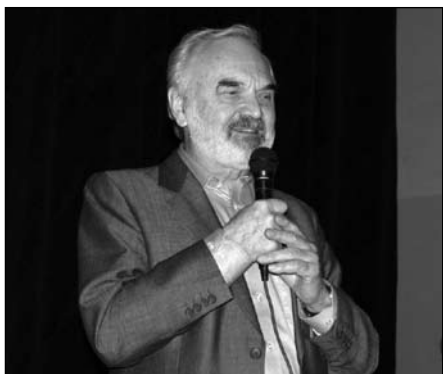
Z těchto zkušeností si myslím, že i lidské společenství se podobá společenství včelímu. Současný stav naší společnosti odpovídá v současné době fázi vyloupení. My jsme měli posledního dokonalého vedoucího T. G. Masaryka, který uměl využívat duchovní sílu a tím si získal respekt nad ostatními, podobně jako kvalitní matka ve včelstvu. Po jeho smrti se nám nepodařilo takovou osobnost vychovat. Člověk bez duchovní podpory nemůže být dokonalým člověkem, neboť nemá ten spravedlivý hnací motor, jako ho nemá trubčice. Pokud máme některé schopné jedince, tak nejsou ve vrcholové politice. Ti se snaží svými přednáškami a publikacemi alespoň částečně přesvědčovat společnost o skutečné podstatě života a způsobu chování. Jsou to lidé, kteří mají schopnost vidět dále a hlouběji než většina z nás – važme si jich.

Antonín Erben

SLADKÁ VÝSTAVKA Část sbírky balených cukrů Oldřicha Suchoradského ve výloze cukrárny paní Kotlářové v Husově ulici v Kopidlně navazuje na článek a výzvu sběratelům v minulém čísle Kopidlenských listů. Redakční rada vyzývá sběratele jakéhokoli artiklu ke spolupráci: rádi bychom vaši zálibu představili na stránkách Kopidlenských listů. Prosíme, ozvěte se nám prostřednictvím emailu kopidlno@kopidlno.cz nebo tajemník@kopidlno.cz, případně na telefonu 493 655 681 nebo 725 817 937. (kl)

Zdeněk Svěrák, nová kniha a znovu Dobročinná akademie

Zdeněk Svěrák hovoří na pódiu kopidlenské sokolovny při převzetí čestného občanství v roce 2008.

V „novodobé historii“ udělilo naše město čestné občanství teprve dvakrát. Prvním čestným občanem je Zdeněk Svěrák, a je to čest hlavně pro Kopidlnu. Zdeněk Svěrák je totiž osobností výjimečnou, velice dobře známou, ctěnou i obdivovanou. Jeho návštěvu v Kopidlně v loňském roce si můžeme připomenout kdykoli prostřednictvím fotografií z akce Jivínský Štefan 2008 na stránkách města a také na nástěnce v chodbě městského úřadu; o jeho životě a díle se můžeme dovědět z dokumentu Tatínek, který je k možno zhlédnout v městské knihovně z CD, a nově také z knihy Géníus Zdeněk Svěrák, která je v knihovně k zapůjčení.

Z dokumentárního filmu Tatínek, kde je Kopidlnu věnována celá kapitola, je zřejmé, že pár dětských let prožitých v Kopidlně na Zdeňka Svěráka hodně zapůsobilo a vzpomínkami se nechal inspirovat v několika svých dílech.

Knihy napsaná Danou Čermákovou a vydaná nakladatelstvím Imagination of people v edici Portréty v letošním roce nabízí bližší seznámení se Zdeňkem Svěrákem

z různých pohledů. Dočteme se o jeho životě a díle v oblasti divadla, kde se autorka věnuje jednotlivě hrám Divadla Jára Cimrmana. Zdeněk Svěrák je autorem nebo spoluautorem scénářů k mnoha nádherným filmům, nezapomenutelnými díly jsou Kolja, Vratné lahve, Obecná škola, Vesničko má středisková, Na samotě u lesa, Marečku, podejte mi pero. V kapitole věnované filmu Tmavomodrý svět je záznam rozhovoru, v němž Zdeněk Svěrák vzpomíná na válečná léta prožitá v Kopidlně; myslím, že tahle část bude hlavně pro pamětníky hodně působivá. Dále kniha představuje Zdeňka Svěráka jako autora textů mnoha písniček a také jako autora knížek.

Několik stránek v závěru knihy je pak věnováno charitativní činnosti Zdeňka Svěráka, s níž se můžeme setkat právě v těchto dnech: 28. září při televizní Dobročinné akademii, jejíž výtěžek tvořený peněžitými dary a příspěvky formou SMS slouží na podporu provozu Centra Paraple, které pomáhá lidem s poraněním míchy. Město Kopidlna věnovalo loni Nadaci Paraple dar pět tisíc korun a věřím, že i letos se zapojíme jako město a pomocí SMSkových příspěvků také občané v hojném počtu.

To, že je Zdeněk Svěrák čestným občanem našeho města, totiž nepovažujeme za formalitu, jednorázovou akci; udělení nemělo posloužit jen k jeho návštěvě Kopidlna. Pro naše město je to ctí a přivítat pana Svěráka v Kopidlně bylo pro nás skutečným svátkem. V knihovně jsou k vypůjčení dostupné knihy a k zhlédnutí mnohé filmy a v novém kulturně-vzdělávacím centru, jehož rekonstrukce letos na podzim začne, počítáme se stálou výstavou věnovanou čestným občanům, mezi nimiž zaujímá Zdeněk Svěrák přední místo – rozhodně nejen proto, že je v „novodobé historii“ prvním. Je to totiž člověk, který má právem obdiv a úctu nás všech. (kl)

Kroužek paličkování oslaví dvacet let činnosti

Ani o letošních prázdninách nepřerušil kroužek paličkování svoji činnost. Příjemné letní počasí nám přálo, a tak jsme se mohly nerušeně věnovat své zálibě v paličkování. Při šesti prázdninových setkáních se opět navštívila děvčata z Rožďalovic s dívkami z Kopidlna, aby si nad herdulemi vyměnily svoje zkušenosti. Paličkovaly jsme ozdobné motivy na lahve, náušnice z twist art provázků, motýly na louku vytvořenou vláčkovou technikou, bonsaje, postavu dívky s vlečkou z pavích per, pampelišku a měsíční znamení. Na podkladě kalendáře paličkování pro rok 2009, autor: Iva Prošková, jsme začaly paličkovat strašidla a víly s keramickými nebo porcelánovými hlavičkami, doplněné sklíčky na drátku, peříčky, korálky a lýkem. Poslední den jsme uspořádaly malou výstavu všech výrobků, které jsme v průběhu prázdnin upaličkovaly.

Kroužek paličkování v tomto školním roce oslaví již 20 let od svého vzniku. Srdečně zveme zájemce do našich řad.

Jana Hladíková, vedoucí kroužku

Procházka Jičínskou ulicí s kopidlenskou rodačkou

Je tomu již více než rok, co jsme navštívili v Mostě kopidlenskou rodačku paní Marii Neradovou a vzpomínali s ní Kopidlnu ve 30. létech minulého století. Její vzpomínky vzbudily velký zájem mezi čtenáři, kteří žádají, abychom v jejích pamětech pokračovali. Bohužel mezitím naše rodačka zemřela, ale záznam rozhovoru s ní nám umožňuje její další vzpomínky zveřejnit.

Dnes se projdeme opačným směrem z města, Jičínskou ulicí směrem na východ. Začneme znovu na náměstí a půjdeme po levém chodníku k závorám. Tehdy se ulice jmenovala po premiérovi první československé vlády dr. Karlu Kramářovi. Hned pod náměstím prodávala textil paní Patočková. Vedle ní měl strojný zámečnictví pan Hubáček. Kloboučnictví provozovala paní Haištová.

Pak tam měl živnost malíř pan Sedláček, opravy hodin a prodej provozoval hodinář pan Zach. Dále působil švec pan Lachman a kůžař pan Stránský, který také jezdil po vesnicích a vykupoval kůže a také staré hadry. Pamatuji tam také klempíře pana Zacha, hned vedle mlýna pana Vágněra. Žil tam též švec pan Gabriel a traťku tu provozoval pan Turek. Pak tam měl klempířství pan Hloušek, který byl známý tím, že vyrobil cínové rakve na pozůstatky Šliků, které pak byly odvezeny do společné rodové hrobky na hřbitově na Veliši.

V ulici pamatuji ještě pekaře pana Černocho a štolbu pana Smolíka, který byl správcem konírný a podkoním. Živnost krejčího měl pan Svoboda, vše u nové cesty odbočující k cihelně na Bílsko. Na rohu stála hospoda, kterou vedla paní Pižlová, její manžel byl kolářem. Živnost tam měl i kovář pan Rudolf. A vedle bylo zahradnictví pana Kabeláče. A pod ním měl dílnu truhlář pan Tuček, který provozoval současně i pohřební ústav. Pod ním byl krejčí pan Forman, který byl také kostelníkem a zvoníkem v místním kostele. Další krejčí byl pan

Kubánek, ale provozoval současně i autodopravu. Svůj obchod tam měl obchodník pan Tábořský, který obchodoval s obilím. Jejich Mařenka byla moje velká kamarádka. Vzpomínám, jak jsme jednou spolu byly na maškarním bále za květinářky.

V ulici měl řeznictví pan Knížek a zahradnictví pan Vavřík. Pan Kalvach byl švec. Byl to starší pán, ale moc hezký člověk. Byl to známý kopidlenský hasič, a aby si dodal důstojnosti, tak si sám pro sebe vyrobil vysoké podpatky, a pak chodil vzpřímeně jako pan. Žil sám, a tak mu maminka, když si u něj dávala spravit boty, za odměnu k penězům přidávala i svoje upečené buchty.

Hned u strouhy, tam kde jsou vantroky, žil a pracoval daleko vyhlášený tesař pan Jedlička. Naproti měl obchod s textilem pan Drobny, který na dvoře prodával stavebniny, takže kdo potřeboval cement nebo jiná staviva, tak šel rovnou na ten dvůr, kde si je mohl nakoupit. Vedle byl pan Vavrouš. Vlastně to byli dva Vavroušové, otec a syn, oba klempíři. Jeden z nich měl právě tady své klempířství. Následovalo holičství pana Sluky a paní Boudová, která prodávala textil. Její manžel neměl žádné zaměstnání a až po válce se dostal do skláren v Poděbradech, kde měl poměrně vysoké postavení.

A už se blížíme zpátky na náměstí. Tam působil sedlář pan Průcha. Od něj jsem měla matrace do postelí. Vedle žil řezník pan Špígl a na rohu stál obchod s textilem paní Hrubé.

Z ohlasů víme, že jsou mezi čtenáři pamětníci, kteří pamatují rozmístění živností v Kopidlně v té době jinak. Rádi se podělíme i o jejich vzpomínky. Stačí sednout, sepsat je a poslat naší reakci ke zveřejnění. Víme, že pamětníků dob minulých žije mezi námi ještě dost a že je třeba uchovat jejich vzpomínky pro příští generace.

Podle vyprávění M. Neradové
z Mostu přepsal
Oldřich Suchoradský

Historie školy kopidlenské

Zpracoval Jindřich Karpíšek v roce 1941

(dokončení z minulého čísla)

Přibýváním obyvatelstva vzrůstal počet žactva tou měrou, že místnosti pro obě třídy v dosavadní dřevěné budově nepostačovaly. Počalo se uvažovati o stavbě nové školní budovy, aneb koupi domu, který by se za školu dobře hodil. A tak 18. srpna 1843 sešla se smíšená komise a vyhlášeno místo na pozemku měšťana Marka, na velmi příhodném místě, naproti staré škole, jež bylo zakoupeno za 400 zl. Se započatím stavby se však otálelo. Ve staré škole obě třídy zůstat nemohly, proto najata byla na náměstí v domě měšťana Vávry (nyní čp. 53) prostorná místnost. Byla v prvním poschodí a v roce 1844 přestěhovala se do ní druhá třída. O 3 roky později předložen „Rozpočet stavebních prací k vystavění nové třídní školy v Kopidlně“. Je zajímavé, že již tehdy se počítalo se zřízením třetí třídy.

Nyní jest doklad uložen, jako mnoho jiných památek vztahujících se ke škole (vysvědčení od začátku zmíněné školy, obrazy přírodovědné, podle kterých se počalo vyučovati) v městském museu. Dne 22. března 1848 došlo konečně povolení ke stavbě. Stavba přenechána obci a rozhodnuto, aby celý náklad 10 751 zl. 55 kr. hrazen byl z místního školního fondu. V zimě r. 1850/1851 svázeny stavební hmoty, na jaře kopány základy a dne 17. července 1851 slavným způsobem položen základní kámen. O slavnosti položení základního kamene jest v kronice poznamenáno: „Slavnost počala zmíněného dne velkými službami božími, při nichž všichni řemeslníci a dělníci se svým stavitelem Kurkou přítomni byli. Po mši šel průvod s hudbou na staveniště, kde po slavnostní řeči p. děkana Vacka byl ověnčený a posvěcený základní kámen spuštěn do jámy. Slavnost ukončena slavným Te Deum ve chrámu Páně a hostinou na faře.“

Stavba nové školy byla dokončena r. 1853. Od r. 1854 počalo se v nové škole vyučovati.

V uprázdněné staré škole bydlíval pak obecní tajemník, jenž byl v té době zároveň policejním orgánem. V bývalých třídách bývaly uloženy hmoždíře a jiné obecní potřeby. Když tato dřevěná budova úplně sešla, byla asi r. 1865–64 rozebrána a prodána. Dříví koupil Josef Škaloud, tesař, a ze zachovalých dřev vystavěl si „Na Vráčově“ domek č. 262. Na zbořeníšti založena pak ovocná školka.

Téhož roku zemřel František A. Vacek, kněz vlastenec, který působil mezi lidem, kněžstvem, učitelstvem i šlechtou k probuzení národního vědomí a lásky k českému jazyku. Z jeho popudu byla zřízena nedělní škola. Před vyučováním byla exhorta – vklad ze mše – a pak následovalo krátké opako-

vání málo ovládané látky. Škola ukončena tím, že žáci s učitelem společně šli na hrubou mši. I učedníci mohli navštěvovati nedělní školu. Měli však zvláštní oddělení.

Přičiněním faráře Frant. Peřiny a správce Češpíra povolena byla roku 1863 třetí třída.

Dotud mladší učitelé museli se spokojiti se 120–200 zl. ročně, starší pak vybíráním školného, tak zvaného „sobotálesu“. Kdo dnes pochopí, kolik nekonečných svízeli, mrzutostí a velmi zhusta i citelného nedostatku bylo jim při tom vytrpěti. Od 1. října 1870 byl učitelský plat zvýšen a vyplácen přímo berním úřadem. Tím učitelstvo zproštěno obtížného a ponižujícího – svého stavu velice nedůstojného – dožebávání se své zasloužené mzdy. Ná- zvy „farní, filiální, hlavní škola“ byly zrušeny a škola nazývána školami obecními.

Po třech letech rozšířena kopidlenská škola na čtyřtřídní, a když pak stoupl počet žactva na 330, rozdělena byla r. 1875 čtvrtá třída na oddělení podle pohlaví. Konečně r. 1884 pobočka přeměněna na pátou třídu. Žactva stále přibývalo. Při pětitřídní škole zřízeny 3 pobočky. Školní budova velikostí svou již nevyhovovala, neboť tři třídy musely být umístěny v radnici a jedna v čp. 53. A tak 27. května 1896 přikročeno ke stavbě nové školy na místě, kde stávala stará dřevěná. Počátkem školního roku 1897–8 počalo se již v nové dvoupatrové budově vyučovati.

Po vyjití školské novely z 2. května 1883, která přesně určovala úkol měšťanské školy, počaly se tyto školy zřizovati. Značného rozmachu dosáhly v 90. letech i na Jičínsku. Tak v r. 1891 byla zřízena v Sobotce, r. 1895 v Jičíně, r. 1896 v Libáni a Rožďalovicích. Za tohoto ruchu usnesla se místní školní rada v Kopidlně (1896) žádati též o zřízení měšťanské školy chlapecké v Kopidlně. Roku 1898 žádost ale byla zamítnuta. Zároveň však sděleno, „že žádost možno obnovit, až se shledá, neškodila-li by škola tato nedávno zřízeným školám měšťanským v Libáni, Rožďalovicích“. Dne 20. června 1900 usnesla se místní školní rada, že žádost obnoví. Při-

František Alois Vacek, děkan v Kopidlně; zemř. r. 1854.
Obraz v oleji od jeho synovce Josefa Jansy, malíře z Jablonného.
Majetek Městského musea v Kopidlně. Archiv Musejního spolku v Jičíně.

školená obec Cholenice dala svůj souhlas a přijala podmínku, že převezme závazky spojené s vydržováním školy. Okresní školní rada žádost příznivě doporučila. U zemského výboru osobně se přimlouval zemský poslanec Josef Kotlář, rolník ze Pševsi. Kromě toho vyslány do Prahy dvě deputace. Druhá krátce před otevřením školy, r. 1903, aby povolení a otevření bylo uspišeno. V kronice je poznamenáno: „Deputaci vedl místní tajemník Antonín Šoltys, který veškeré jednání o zřízení školy měšťanské obratně a úspěšně řídil. Druhé zúčastnil se též důstojný pan děkan Josef Šádek, jenž zakročil u kanovníka Buriana, tehdy zástupce člena zemského výboru barona Pražáka v c. k. zemské školní radě.“

A tak r. 1903 po dlouhých průtazích byla povolena měšťanská škola chlapecká. Prvním ředitelem ustanoven Methodej Bejr. O čtyři léta později byla otevřena i měšťanská škola dívčí. Vlastního stánku neměly. Až teprve těsně před světovou válkou započato se stavbou budovy nynější měšťanské školy v ulici Tomáše Svobody.

Prameny: Pamětní kniha farní školy kopidlenské, účty, rozpočty a zápisy – archiv musea v Kopidlně.

Materiál poskytl ze svého archivu Jiří Sourek

Spisovatel Karel Václav Rais, student učitelského ústavu v Jičíně

Každý z nás určitě rád vzpomíná na svá školní léta, na své učitele, na radosti i strasti, které ke škole neodmyslitelně patří. Zajímavá je skutečnost, že se školními povinnostmi zápolila i celá řada významných osobností, mezi něž patří například i spisovatel Karel Václav Rais. Někoho možná překvapí, že tento významný autor má úzký vztah k našemu kraji, do něhož se vždy rád vracel. To dokazuje i báseň „Cestička k domovu“, kterou si možná také pamatujeme ze školních lavic.

Nahlédněme proto do Raisova mládí, spjatého se studiem na reálce (dnes SPŠ strojní) a učitelském ústavu v Jičíně (nyní budova II. základní školy). Léta strávená v Jičíně zcela pochopitelně ovlivnila další život i tvorbu tohoto českého spisovatele.

K. V. Rais se narodil roku 1859 v Lázních Bělohrad. Ke studiu přivedli Karla jeho rodiče, protože chtěli, aby měli jejich synové snazší život než oni sami. Raisův otec byl rovněž znám jako velký ctitel české knihy a nadšenec pro českou věc. Ve svém rodném městě získal Karel také lásku k divadlu.

Od září 1870 začínají Raisovi jeho jičínská studentská léta, kde první tři roky navštěvoval reálku. Zde stojí za pozornost, že u přijímací zkoušky dvanáctiletý Karel propadl a jen díky laskavosti ředitele Erbena byl přijat, společně s ostatními sto žáky, ke studiu. Díky své houževnatosti se však malý Rais dostává již v pololetí mezi nejlepší studenty. Zásluhou profesora češtiny Vavrdy na reálce vzrostlo také Raisovo nadšení pro českou literaturu a krásu slova. Naopak slabinou Karlovou byly počty, měřičství a kreslení.

Ani vstup na učitelský ústav nezvládl Rais bez potíží. Do patnácti let mu chybělo něco kolem čtvrt roku a přijímací zkouška, zejména z matematiky, se nezdařila. Zásluhou profesora Jana Petráka a ředitele Waltra, jemuž se zřejmě líbilo Raisovo vysvědčení z reálky, byl nakonec přece jen přijat do prvního ročníku. Důvěru profesora Petráka však mladý Rais nezklamal a již od počátku patřil mezi nejlepší. Je však zajímavé, že z češtiny, kterou Rais tak miloval, dostal v pololetí pouze trojku, a na konci školního roku dokonce čtyřku. K. V. Rais maturoval roku 1877. Ze všech písemných prací získal „výbornou“ a ústně maturoval jen z pedagogiky, protože zkoušky z ostatních předmětů mu byly pro vynikající prospěch prominuty.

Sám Rais později vzpomínal nejvíce na

K. V. Rais roku 1877

svého třídního učitele Jana Petráka, otcovsky pečlivého, ale i přísného. Češtinář Josef Wünsch však neměl podle Raise žádný vliv na jeho zájem o literaturu. Ač byl prý sám spisovatelem a cestopiscem, jeho výklady byly údajně suchopárné a přísně odměřené. Neprobouzel v žácích také žádné nadšení a lásku ke knihám. Pro Raise byly i jeho úkoly postrachem. Velmi přísný češtinář Wünsch totiž odmítal zbytečné a rozvláčné povídky. Vše mělo být jasné a logické. Snad odtud pramení křišťálová jasnost slova, ale i Raisův osobitý realistický styl.

Osobnost budoucího spisovatele ovlivnila rovněž paní Lhotová, u které Rais tři roky během svých jičínských studií bydlel. Podle Raise vynikala velkou inteligencí, hodně četla a přinášela si domů mnohé časopisy, většinou ale německé. Budoucího spisovatele tak obklopovalo velmi podnětné prostředí pro jeho pozdější tvorbu.

Mezi spolužáky byl Rais velmi oblíbený, i když od nich zpočátku zkusil dost zlomyslností. Zřejmě z důvodu své velmi drobné a slabé postavy, dále pak pro svou nezkušenost a neostřílenost ve městě. Často se mu také stýskalo po domově. Na ostatní působil svým dobráctvím, skromností, upřímností i citlivostí. Choval se usedleji a vážněji než ostatní mladíci, stále jakoby o něčem přemýšlel. Rais se nechal také zapsat do taneč-

ních, zaplatil za celý kurs, ale jak sám napsal, byl tam pouze několikrát, protože se styděl před dívkami a neuměl se s nimi bavit.

V Jičíně se Rais setkal s různými osobnostmi kulturního světa, např. se spisovatelem a žurnalistou K. Štrauchem, Theodorou Němcovou, dcerou Boženy Němcové, a dalšími. Upevnilo se zde i jeho češství, a to zásluhou Občanské besedy, českých pěveckých spolků, českého ochotnického divadla nebo tělovýchovné organizace Sokol. Rais často utratil svoje poslední peníze za vstupné, a potom i hladověl. V Jičíně zažil také události kolem smrti K. J. Erbena, Vítězslava Háška, jehož tvorbu si velmi oblíbil, a Františka Palackého. Tím se třibilo Raisovo vlastenectví. Roku 1872 prožíval budoucí spisovatel rovněž odhalení Husova pomníku, oslavy výročí J. A. Komenského, aj.

Ani po odchodu z Jičína nezapomněl Rais na svá studentská léta. Později vznikají, mimo jiné, Raisova známá díla „Pantáta Bezoušek“ nebo „Zapadlí vlastenci“ a učitelský ústav mohl být na jednoho ze svých nejvýznamnějších žáků poprávu hrdý.

Roku 1924 vydal K. V. Rais v Almanachu Studentského domu část svých Vzpomínek. Měl údajně v úmyslu napsat také ještě nějaké dílo o Jičíně. O prázdninách roku 1925 ho ale navštívil naposledy a následujícího roku zemřel.

Raisův vzor budiž příkladem pro všechny žáčky i studenty, již občas zápolí s nějakou tou špatnou známkou, že nikdy není nic ztraceno. Pilná práce a snaha dokážou mnohdy zázraky.

Cestička k domovu

*Cestička k domovu známě se vine,
hezčí je krásnější než všechny jiné.*

*Douška a šalvěje kolem ní voní,
nikde se nechodí tak jako po ní.*

*A kdybych ve světě bůhví kam zašel,
tu cestu k domovu vždycky bych našel.*

*A kdybych ve světě smutně se míval,
na téhle cestičce vždy bych si zpíval.*

(Čítanka pro 2. ročník ZŠ)

Zdroj: Pluhařová, Ilona: *Historie budovy dnešní II. základní školy v Jičíně aneb Kolébka vzdělání a výchozí meta mnoha významných osobností Jičínska. Soutěžní práce Šrámkovy Sobotky 2005, 149 s.*

Poznejte svého policistu

Policie ČR přišla počátkem roku s tím, že muži v uniformách mají být v bližším kontaktu s obyvateli svěřených okrsků ve větší míře než dříve. Policisté by díky proběhlé reorganizaci měli mít více času na práci v terénu.

Policie si slibuje, že když budou občané svého pochůzkáře znát, s větší pravděpodobností se na něj budou obracet s podněty a připomínkami, s kterými by třeba někteří lidé jinak nepřišli, pokud by měli volat jen na anonymní číslo 158.

K představení policistů z obvodního oddělení Kopidlno spolu s jejich přidělenými okrsky se připojují i Kopidlenské listy. (kl)

pprap. Vladimír Stoklasa
okrsky: Kopidlno, Ledkov

prap. Ladislav Paclt
okrsky: Běchary, Běchárky, Budčevy, Cholenice, Nečas, Mlýnec, Vršce, Židovice

pprap. Otakar Fleček
okrsky: Jičíněves, Bartoušov, Dolany, Drahoraz, Keteň, Kostelec, Labouň, Pševy, Žitětín

pprap. Vladislav Zábřaha
okrsky: Žlunice, Hrobičany, Kozojedy, Sekeřice, Slavhostice, Velešice, Sběř

nprap. Alexandr Petr
okrsky: Střevač, Batín, Bílsko, Bystřice, Chyjice, Nadslav, Štidla, Údrnice, Únětice, Važice

pprap. Jaroslav Zikmund
okrsky: Libáň, Kozodírky, Křešice, Psínice, Sedliště, Staré Hradky, Zliv

pprap. Zdeněk Pekárek
okrsky: Dětenice, Bačalky, Brodek, Osenice, Lično, Rokytňany

prap. Luděk Svoboda
okrsky: Vysoké Veselí, Česov, Liběšice, Veselská Lhota, Volanice

Kontakt na Obvodní oddělení Policie ČR Kopidlno: telefon 974 533 711

Letošní žně skončily. A jak se sklízelo dříve?

Zlaté lány obilí pomocí výkonné techniky a obětavých pracovníků byly sklizeny a zemědělci mohou připravovat půdu pro příští úrodu. Každým rokem se zájmem sleduji průběh žni a vzpomínám, jak se sklízelo před více než 60 roky. Příprava na žně tehdy začínala už v zimě. Nejdříve se mlátilo žito cepy, později cepovou mlátičkou. Ze slámy se dělala povřísla, do kterých se o žních vázalo obilí. Když pak byla doba žni, do práce se zapojila většina lidí z vesnice. Navzájem se podporovali a vypomáhali si.

Nejdříve se pole obsekala kosou. Pak hospodáři vyjeli se sekačkami taženými

koňmi. Posekané obilí se dávalo na povřísla pomocí roubíku, většinou ženami, které z nich vázaly pevné snopy. Z těch se pak stavěly mandýlky, aby obilí na poli vyschlo. Za několik dní se pak odváželo na žebříňácích (vůz přizpůsobený odvozu obilí z polí) do stodol a postupně se mlátilo, na mlátičce zn. „Ježek Blansko“, za kterou byl lis na slámu. Ta se vázala do otepí a zpět se ukládala do stodol.

Později pak práci o žních ulehčily samovazy zn. „Knotek Jičín“. Odpadlo ruční vázání, snopy byly menší, dobře se z nich stavěly mandýlky a už jako děti jsme při této práci pomáhaly. Ty se pak odváže-

ly, když byly dobře suché z pole přímo k mlátičce, za kterou byla připojena výfuková řezačka. Ta slámu dopravila až na určené místo ve stodole. Tuto celou soupravu stačili obsloužit 4 pracovníci. Když bylo příznivé počasí, žňové práce se zvládly do půli srpna.

Vzpomínám, že v roce 1945 byly žně ukončeny dožínkami. Byla to velká podívaná, kdy s hudbou za vyzdobenými alegorickými vozy krácel průvod přes celou vesnici. Byla to oslava nejen zemědělské práce, ale po dlouhé válce vyjadřovala radost ze znovu nabyté svobody.

Marie Špicarová

Kde zasahovali kopidlenští hasiči během letošního roku

Židovice - Ve čtvrtek 1. 1. 2009, na Nový rok, v 17.25 došlo ke vznícení sazí v komíně rodinného domku v obci Židovice. Za pomoci HZS Jičín byly saze odstraněny a komín vyčištěn. Díky včasnému zásahu nedošlo k žádné újmě na zdraví ani škodám na majetku. Požár byl zapříčiněn špatnou údržbou komína.

Kopidlno - Ve středu 4. 2. 2009 v 16.01 hodin byla jednotka přivolána k požáru ztrouchnivělého stromu v prostoru za sádkami. Z důvodu velmi špatného přístupu k ohnisku požáru bylo nutné poškozený strom pokácet, rozřezat a provést dohašení. Požár vznikl od nedopalku cigarety.

Běchary - V pondělí 30. 3. 2009 ve 4.16 hodin ráno byl nahlášen požár kotelny rodinného domku v obci Běchary. Požár byl zlikvidován majitelem domku před příjezdem hasičů.

Kopidlno - V úterý 25. 5. 2009 v 15.19 hodin byl opět vyhlášen požární poplach. Jednotka dobrovolných hasičů vyjela v 15.24 hodin k požáru osobního automobilu u autobazaru za radnicí. Po příjezdu na místo provedli hasiči pouze dohašovací práce, neboť mladý řidič stihl vozidlo zn. Peugeot uhasit za pomoci hasičského přístroje z velké části sám. Požár vznikl pravděpodobně z důvodu poruchy na ventilátoru.

Staré Místo - Ve středu 26. 5. 2009 v 2.44 hodin ráno byli hasiči přivoláni jako pomocná jednotka k požáru domku na nářadí do Starého Místa u Jičína. Přesto, že se jednalo o celkem rozsáhlý požár, byl po příjezdu, díky jičínským profesionálům a dobrovolným hasičům ze Starého Místa, již pod kontrolou. Příčina požáru se vyšetřuje.

Mlýnec - Ještě tentýž den ve 14.04 hodin se rozezněla siréna potřeť. Tentokrát kvůli požáru trávy na dvoře neobydleného domku v obci Mlýnec. Oheň vznikl zkratem na elektrickém vedení. Ve 14.30 byl

požár zlikvidován.

Po těchto dvou náročných dnech navíc čekala hasiče ještě nepříznivá předpověď počasí, která slibovala prudké deště, a hlavně velmi silný vítr. Naštěstí pro všechny se počasí umoudřilo a žádný další zásah nebyl nutný.

Kostelec - Po delší pauze došlo dne 23. 7. 2009 ve 14.20 u Kostelce k požáru ječmene. Požár byl, naštěstí, zpozorován včas, proto se ho podařilo zlikvidovat již před příjezdem hasičských jednotek. Naše jednotka provedla pouze dohašovací práce. Příčina požáru se vyšetřuje. Škoda činí přibližně 40.000 Kč.

Chotěšice - V sobotu 1. 8. 2009 v 17.13 byl náš sbor přivolán k zásahu u dopravní nehody, která se stala na křižovatce u obce Chotěšice. Při střetu dvou osobních vozidel byly tři osoby těžce zraněny. Na místě zasahoval i vrtulník letecké záchranné služby. Po naší pomoci při vyprošťování osob a asistenci při ošetřování převzal místo dopravní nehody HZS Poděbrady.

Zliv - V srpnu již podruhé byl naší jednotce vyhlášen 8. 8. 2009 v 15.01 poplach. Jednalo se o požár lisu na slámu, od kterého došlo ke vznícení pole u obce Zliv. Po příjezdu byl požár za pomoci SDH Libáň a HZS Jičín uhašen. Požár způsobila technická závada na lisovacím stroji.

Bystřice - Ve středu 12. 8. 2009 byla jednotka povolána k požáru pole u obce Bystřice, směrem na Údrnice. Po několika minutách byl oheň pod kontrolou. Celkové uhašení trvalo přibližně půl hodiny. Požár vznikl od drátů spadlých na zem.

Kopidlno - Dne 17. 8. 2009 došlo k planému výjezdu. Za Kopidlnem, směrem na Poděbrady, si občan Kopidlno opaloval izolaci z elektrických kabelů. Kouř z této činnosti byl původně považován za požár. Žádný zásah hasičů však nebyl nutný.

Petr Hnát, SDH Kopidlno

Recepty

Jak se vařilo před sto lety

Dnes se společně vypravíme do minulosti a podíváme se, co se vařovalo v městských domácnostech na počátku minulého století.

Rybí polévka se zelím

300 g rybího masa (možno i filé), sůl, 40 g másla, 1 cibule, 200 g kysaného zelí, 40 g hladké mouky, 1 l vody, trochu rajčatového protlaku, 1/4 l husté kysané smetany

Rybí maso podusíme v troše osolené vody. Na cibulce osmažené na másle podusíme nadrobno pokrájené zelí, zaprášíme je moukou, osmahneme, zředíme vodou a vývarem z ryby a povaříme. Přidáme kousky rybího masa a lžičku rajčatového protlaku. Do talíře s polévkou přidáme zakysanou smetanu.

Višňová omáčka se šípky

Hrst sušených šípků, 2 hrsti sušených opeckovaných višní, 2 hřebíčky, kousek skořice, 1/2 l vývaru z vepřových jazyků (nebo jiného masa), 2 nastrohané žemle, 20 g másla, 1 lžíce cukru, 2 dl červeného vína, citrón

Šípky, višně a koření utlučeme v hmoždíři, zalijeme vývarem a povaříme. Přidáme bílou strouhanku ze žemlí, kterou předem na másle osmažíme dorůžova, cukr, červené víno a je-li potřeba ještě trochu vývaru. Povaříme, procedíme a nakonec zakápneme citrónovou šťávou. Nesolíme, byl-li vývar dost slaný. Omáčka se hodí na vařený jazyk nebo maso.

Telecí „špunty“

4 telecí nebo vepřové řízků z kýty, sůl, hořčice, 3 cibule, petrželka, 100 g másla, 30 g hladké mouky, 1/8 l sladké smetany

Z řízků nakrájíme dlouhé úzké pruhů, naklepeme je, osolíme, posypeme sekanou cibulí (část si odložíme) a petrželkou. Stočíme je a svážeme nití tak, že tvoří krátké tlusté závitky – špunty. Na másle podusíme odloženou cibuli, přidáme maso, trochu podlijeme a dusíme doměkka. Zbylou šťávu vydusíme, zaprášíme moukou, osmahneme, zředíme smetanou, přidáme ještě trochu vody a povaříme. Podáváme s brambory nebo s rýží.

Škvarkový závin s jablky

20 g droždí, 4 lžíce mléka, 80 g cukru, 200 g hladké mouky, 200 g škvarků, špetka soli, 2 žloutky, 1 vejce na potření

Náplň: 1 kg jablek, 80 g cukru, 60 g rozinek 2 droždí, mléka, trochu cukru a mouky připravíme kvásek. Do mouky přidáme cukr, jemně umleté škvarky, špetku soli, uděláme důlek, přidáme kvásek, žloutky, mléko a zaděláme těsto. Jako listové těsto ho třikrát přeložíme a zase vyválíme a necháme hodinu odpočívat. Vyválíme placku a přeneseme ji na plech. Po celé délce dáme doprostřed oloupaná nakrouhaná jablka, poprášíme cukrem a posypeme rozinkami. Z obou stran přeložíme těsto k sobě, povrch potřeme vejcem a upečeme v dobře předehřáté troubě.

JaN

Datové schránky: co bychom měli vědět

Od 1. listopadu letošního roku budou v provozu datové schránky, které umožní doručování elektronických dokumentů vzájemně mezi orgány veřejné moci (státní orgány, orgány územních samosprávných celků, notáři, soudní exekutoři aj.), mezi orgány veřejné moci a právníky osobami (zjednodušeně různé „firmy“) i mezi orgány veřejné moci a fyzickými osobami (občané), které mají zřízenou datovou schránku. Datové schránky rovněž umožní provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci.

Již několik let sice existuje možnost elektronických podání vůči orgánům veřejné moci, je však podmíněna používáním elektronického podpisu a v praxi se využívá minimálně. Datové schránky budou „revolucí“ ve fungování veřejné správy.

Ministerstvo vnitra zřídilo datové schránky pro všechny orgány veřejné moci a pro právnické osoby zřízené zákonem a právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku. Pro ostatní právnické osoby (např. zájmová sdružení) a fyzické osoby ministerstvo zřídí datovou schránku na jejich žádost. Žádost lze podat

několika způsoby (písemnou žádostí s ověřeným podpisem zaslanou poštou, elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem nebo prostřednictvím kontaktního místa Czech POINT) a podrobnosti lze najít na internetu, např. na stránkách www.mvcr.cz.

Datové schránky zásadně změní způsob doručování (přijímání a podávání) úředních dokumentů. Komunikace prostřednictvím datových schránek v mnoha případech nahradí klasický způsob doručování v listinné podobě. Datové schránky svým uživatelům přinesou úspory finanční (zejména poštovné) i časové (vyřizování kdykoli, z domova, bez nutnosti chodit na úřady či na poštu s dopisem; doručení v okamžiku přihlášení adresáta do jeho datové schránky, případně 10. den po uložení). Podmínkou pro užívání datových schránek je samozřejmě alespoň základní znalost práce na počítači a přístup k počítači s internetem.

Důležitou úlohu budou mít kontaktní místa Czech POINT – vedle mnoha jiných funkcí budou provádět konverzi dokumentů, tj. převod z listinné podoby do elektronické a naopak.

Lidé se často obávají desetidenní lhůty, po níž je zpráva vložená do datové schránky považována za doručenu i v případě, že se oprávněná osoba do schránky „nepodívala“. Ale podobné je to i při doručování dopisů poštou – nevyzvedne-li si adresát dopis na výzvu pošty ve stanovené lhůtě, je záležitost vrácena odesílateli a považována za doručenu. Informace o zprávě v datové schránce si její uživatel může nechat posílat e-mailem nebo SMS, takže nebude třeba denně datovou schránku kontrolovat.

Jako jsme si zvykli obsluhovat své bankovní účty pomocí internetu, jistě si zvykne i na elektronickou komunikaci s úřady.

Nabízí se otázka, proč aktivaci datových schránek odkládá náš městský úřad i ostatní subjekty, které je budou používat povinně a od ministerstva vnitra již mají údaje potřebné ke vstupu. Datové zprávy totiž musí být přijímány, evidovány a ukládány v elektronické podobě, což nyní vyžadují mnoha úřadů neumožňuje.

Informace k datovým schránkám lze získat např. na www.datoveschranky.info, www.mvcr.cz a na telefonu 270 005 200. (kl)

Z dotazů a odpovědí uveřejněných na stránkách www.datoveschranky.info vybíráme:

Jaký je rozdíl mezi datovou schránkou a e-mailem?

Datová schránka je elektronické úložiště, které je určeno k doručování dokumentů (datových zpráv) orgány veřejné moci, k provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci. Zjednodušeně řečeno, datová schránka slouží k přijímání a posílání úředních (elektronických) dopisů mezi vámi a orgány veřejné moci. E-mail (e-mailová schránka) slouží ke komunikaci, má nižší zabezpečení proti neoprávněnému vstupu.

Mohou mi být posílány dokumenty z datové schránky na e-mail?

Z důvodů ochrany osobních dat by nebylo vhodné posílat úřední dokumenty (určené do vlastních rukou) do nezabezpečené e-mailové schránky. Do e-mailové schránky, pokud budete chtít, vám budou chodit oznámení, že v datové schránce je nový dokument (nová datová zpráva).

Kdo a proč musí mít v souvislosti s provozem datových schránek elektronický podpis? Jakým způsobem bude používán? U kterých správních agend bude nutný pro podání?

V případě doručování dokumentů obsahujících úkony orgánů veřejné moci vůči adresátům veřejné moci se pro náležitost těchto úkonů uplatní procesní předpisy (občanský soudní řád, správní řád). Ty požadují opatřit úkony orgánů veřejné moci zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb (dále jen „elektronický podpis“) odpovědné úřední osoby, respektive osoby justičního orgánu (viz § 69 odst. 3 správního řádu, § 40b odst. 3 občanského soudního řádu). Tyto normy se uplatní přednostně před obecným pravidlem v zákoně o eGovernmentu, že úkon učiněný osobou oprávněnou k přístupu do datové schránky či pověřenou osobou má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více

těchto osob. Opatření úkonů orgánů veřejné moci adresovaných adresátům veřejné moci zaručeným elektronickým podpisem je nezbytné i z toho důvodu, že adresáti si nemohou dokument, který není opatřený elektronickým podpisem, nechat zkonvertovat.

Bude existovat něco jako „telefonní seznam“ datových schránek?

Nebude existovat žádný oficiální seznam datových schránek, do kterého by bylo možné se podívat a zjistit, kdo má a kdo nemá datovou schránku. Systém bude fungovat opačně, bude možné se zeptat, zda příslušná osoba má datovou schránku. Pokud ano, bude možné do ní zprávu odeslat. Důvodem pro tuto formu je ochrana dat, a především skutečnost, že seznam schránek se může měnit. Speciálně fyzické osoby si mohou schránky zřizovat, ale i rušit. To, že jsme někomu odesílali do jeho datové schránky elektronickou zprávu před týdnem, neznamená automaticky, že tuto schránku ještě dnes vlastní. Proto je nutné pokaždé učinit dotaz, který vrátí odezvu s aktuálním stavem.

Budou se zprávy v datové schránce archivovat?

Zpráva, která bude přečtená, bude v datové schránce uchována po dobu 90 dní. Po této lhůtě bude příloha datové zprávy vymazána a v datové schránce zůstane pouze obálka, která poslouží k případné kontrole přijatých a odeslaných datových zpráv. Pokud si uživatel datovou zprávu nepřechte, bude považována dle zákona 300/2008 po deseti dnech ode dne dodání datové zprávy do datové schránky za doručenu. Datová zpráva bude v datové schránce uchována ještě 90 dní po dni, kdy byla datová zpráva fiktivně doručena. Po této lhůtě je příloha datové zprávy vymazána a zůstává zde opět jen obálka. Znamená to mimo jiné, že příjemce, pokud to je vhodné, si musí tyto zprávy sám archivovat. To je možné buď na vlastním počítači například prostřednictvím elektronické spisové služby, nebo prostřednictvím archivačních služeb, které bude nabízet Česká pošta. Menší obce pak mohou využít služeb tzv. eGoncenter, která jim budou k dispozici na „tržkových“ obcích.

Bez ohledu na to, jak dlouho trvá uživateli, než si datové zprávy vyzvedne ze schránky, je zpráva, která byla do schránky doručena, za deset dní od svého doručení považována za převzatou-vyzvednutou, a to bez ohledu na to, zda si ji příjemce ze schránky skutečně vyzvedl.

Pokud ze strany občana dostane úřad podání v listinné podobě, je nutné, aby odpovídal elektronicky?

Mohlo by se zdát, že zvolil-li někdo ke komunikaci s veřejnou správou listinnou podobu, přeje si touto formou s úřadem komunikovat. Zákon č. 300/2008 upřednostňuje, je-li to možné, elektronickou komunikaci. Proto i u reakcí na ta podání, která úřady obdrží v listinné podobě, musí zjišťovat, zda má odesílatel datovou schránku. Pokud zjistí, že tato schránka existuje, odpověď je nutné odeslat elektronicky jejím prostřednictvím.

Může úředník v některých případech vyžadovat u zaslaných dokumentů od FO prostřednictvím DS el. podpis? Pokud ano, v kterých případech?

V těch případech, kde správní řád nebo jiná právní norma vyžaduje podání opatřené úředně ověřeným podpisem.

Jaký počítač a programy mohou použít pro provoz datových schránek?

Informační systém datových schránek je koncipován tak, aby jeho používání nevyžadovalo žádnou konkrétní technologii či konkrétního výrobce. Obecně lze říci, že každý počítač s připojením na internet, na kterém si můžete běžně prohlížet webové stránky, je vhodný i pro práci s aplikací datových schránek. Tato aplikace pak především z bezpečnostních důvodů na straně klienta obsahuje kromě internetového prohlížeče i programové moduly, které zajišťují šifrování a podepisování dat. Proto doporučujeme si vybrat vybavení, které je pro hladký chod systému datových schránek u klienta vhodné. Je naší snahou množství testovaných a podporovaných zařízení neustále rozšiřovat, tak jak postupuje vývoj technologií, aby byla aplikace maximálně dostupná, v budoucnu třeba i na kapesních mobilních zařízeních.

Šedesátka.cz – internetový prostor pro seniory

Počátkem letošního srpna zahájil provoz významný neziskový internetový projekt pro seniory v České republice. Na adrese www.sedesatka.cz je umístěn informačně-zábavní systém s desítkami stránek, vnitřně členěný na čtrnáct krajů, sedmdesát šest okresů a dvě oblasti. Internetový projekt Šedesátka.cz umožňuje seniorům zapojit se při tvorbě jeho obsahu, každý návštěvník může nejen číst, ale také přispívat, přímo psát své články nebo posílat redakci to, co jej zaujalo.

„Společnost v Česku spojuje seniorský věk s pasivitou, odevzdaností, od seniorů již

nic neočekává. Přitom právě ve zralém věku může člověk nabídnout životní zkušenosti a určitý nadhled. Cílem projektu Šedesátka.cz je vytvořit českým seniorům prostor k vzájemnému sdílení, vyjádření názorů, prostor k vytváření komunity. Dát jim zkrátka do ruky symbolický mikrofon,“ vysvětluje Jan Vojvodík, šéfredaktor webu Šedesátka.cz.

Internetový projekt www.sedesatka.cz přizpůsobil seniorům i grafické a technické řešení webu. Návštěvník se po webu pohybuje jednoduchým způsobem, pomocí velkoplošných tlačítek a namísto obvyklých ilustračních fotografií používá web originální

autorské kresby. Jejich počet bude postupně narůstat, má jich být až několik desítek.

„Regionální charakter projektu vytváří prostor i pro města a obce, které mohou bezplatně zveřejňovat zajímavosti ze své historie i současnosti, mohou zvat k návštěvě. Jejich obyvatelé zase najdou na jednom místě nejrozličnější informace, zpravodajství, rozhovory, zajímavosti, křížovky, recepty, tipy a rady. Návštěvník, který má dost času, se může pohodlně projít celou republikou, zastavit se třeba v každém kraji nebo okrese a podívat se, jak Šedesátka.cz žije u sousedů,“ dodává šéfredaktor webu Jan Vojvodík.

Skoro až na dvojnásobek v porovnání s čísly ze stejného období loňského roku vzrostla letos nezaměstnanost na Kopidlensku. Stejně jako jinde v republice se tak do statistik úřadu práce promítá ochlazení tuzemského hospodářství. Zatímco v polovině loňského roku se nezaměstnanost na Kopidlensku pohybovala kolem šesti procent, od počátku roku 2009 neklesla pod devět procent a během léta už počet lidí bez práce atakoval hranici 11 procent.

V rámci okresu Jičín figuruje v míře nezaměstnanosti Kopidlensko stabilně na druhém místě za mikroregionem Vysokého Veselí, který se pohybuje v dvouciferných číslech po celý letošní rok. Podrobné informace můžete vyčíst z přiložených tabulek a údajů Úřadu práce v Jičíně. (kl)

1. Okres Jičín měl k 31. 7. 2009 míru nezaměstnanosti 8,54 %, to znamená, že k tomuto datu bylo evidováno celkem 3407 dosažitelných uchazečů.

2. Město Kopidlno mělo k 31. 7. 2009 nezaměstnanost 11,07 %, což je celkem 121 evidovaných uchazečů. Celkem je v Kopidlně 1093 ekonomicky aktivních obyvatel.

3. Mikroregion Kopidlno. K 31. 7. 2009 bylo v mikroregionu Kopidlno evidováno celkem 176 dosažitelných uchazečů, kteří tvoří 10,92% nezaměstnanost mikroregionu. Mikroregion Kopidlno se řadí na 2. místo mezi mikroregiony Jičínska (za mikroregion Vysoké Veselí: 13,02 %).

Nezaměstnanost na Kopidlensku vzrostla skoro na dvojnásobek

Míra nezaměstnanosti v mikroregionech okresu Jičín v roce 2009 v %									
Měsíce	Mikroregiony								
	Jičín	Hořice	Kopidlno	Lázně Běláhrad	Libáň	Miletín	Nová Paka	Sobotka	Vysoké Veselí
1/2009	6,78	7,49	9,05	5,95	7,55	9,19	6,83	6,07	11,45
2/2009	7,66	8,31	9,61	6,97	7,82	9,78	7,21	7,28	12,57
3/2009	8,05	8,89	9,74	6,56	8,78	9,66	7,54	7,62	13,10
4/2009	8,29	8,91	10,74	6,28	9,05	9,89	7,63	7,67	13,25
5/2009	8,00	8,48	10,55	7,26	8,51	10,37	7,62	7,52	13,02
6/2009	8,01	8,25	10,80	7,87	7,98	9,54	7,63	7,28	12,65
7/2009	8,24	8,47	10,92	8,89	7,33	9,07	7,81	7,76	13,02

Přehled vyřazených uchazečů o zaměstnání	
Skupiny vyřazených uchazečů o zaměstnání za 1. pololetí 2009 v mikroregionu Kopidlno	Počet
Umístěný jinak (našel si práci sám)	40
Sankční vyřazení	15
Vyřazení na vlastní žádost (odchod do důchodu, MD, ...)	12
Umístěný ÚP – nástup do zaměstnání	11
Zahájil SVČ	10
Umístěný ÚP na VPP	3
Nástup na soustavou přípravu povolání	1
Umístěný ÚP na SÚPM vyhrazené (příspěvek na mzdu)	1
Celkem	93

VPP – veřejně prospěšné práce, SVČ – samostatně výdělečná činnost, MD – mateřská dovolená, SÚPM – společensky účelná pracovní místa

Struktura uchazečů o zaměstnání v mikroregionu Kopidlno k 30. 6. 2009																
Obec	PN		Ženy s dětmi do 15 let	Věk nad 50 let		Evidence nad 12 měs.		OZP.		Vzdělání						
	Celkem	Ženy		Celkem	Ženy	celkem	Ženy	Celkem	Ženy	Základ.	Nižší stří.	Vyuč.	ÚSV	ÚSO	VOŠ	VŠ
Běchary	6	3	0	2	1	3	3	1	1	3	0	3	0	0	0	0
Budčeves	12	12	1	3	1	4	0	5	1	0	0	12	0	0	0	0
Cholenice	11	3	1	2	1	1	1	0	0	3	0	6	0	2	0	0
Kopidlno	117	45	6	40	17	16	6	10	4	49	3	43	2	16	2	2
Slavhostice	10	6	0	6	3	4	1	3	1	7	2	1	0	0	0	0
Vršce	14	9	1	3	3	1	1	1	1	10	0	4	0	0	0	0
Židovice	5	3	1	1	0	1	0	2	1	1	1	2	0	1	0	0
Celkem	175	81	10	57	26	30	8	22	9	73	6	71	2	19	2	2

SPORT

Stovky návštěvníků se bavily při oslavách fotbalistů

Fotbalový oddíl TJ Kopidlno ve spolupráci s městem Kopidlnem a za finanční podpory Královéhradeckého kraje uspořádal ve dnech 25. a 26. června oslavy k 75. výročí otevření fotbalového hřiště. Hlavním záměrem pořadatelů bylo pozvat všechny bývalé hráče, kteří v minulosti hájili barvy našeho města, a zavzpomínat na společně prožité chvíle.

Zpočátku se to jevilo jako téměř nadsadový úkol. Díky mravenčí práci především panů Oldřicha Jandourka a Františka Judla vznikl seznam asi 250 jmen. Převážnou většinu těchto fotbalistů se nám podařilo kontaktovat a na oslavy pozvat. Ty byly zahájeny v sobotu po obědě společným posezením na hřišti a prohlídkou výstavy fotografií mapujících historii našeho oddílu. Odpoledne se potom někteří z pozvaných hostů představili v utkání starých gard Kopidlno – GAS Liberec. Výsledek utkání není důležitý (prohráli jsme).

Oficiální večerní program s hudbou byl zakončen ohňostrojem. V neděli odpoledne oslavy pokračovaly. Nejprve sehrály své utkání naši dorostenci s Novou Pakou a od

16 hodin bylo vyvrcholením oslav utkání mužů Kopidlno s týmem Internacionálů ČR, kde se mimo jiné představili takový hráči jako Horst Siegl, Jiří Novotný, František Veselý a samozřejmě spousta dalších velkých jmen z fotbalové historie. Utkání zhlédlo téměř 400 diváků. I obě nedělní utkání domácí prohráli, ale myslím, že ani tady nebyl výsledek důležitý. Celým programem nás provázel mistr slova a dobré zábavy pan Jan Macák, kterému bych tímto rád poděkoval.

Děk patří i pořadatelům, kteří se podíleli na přípravě a organizaci celé akce, především pak panu Oldřichu Jandourkovi, Františku Judlovi, Václavu Šimůnkovi, Liboru Strnadovi za úsilí při přípravě celého programu. Dále bych chtěl poděkovat městu Kopidlnu za pomoc při technickém a organizačním zajištění a hejtmanovi Královéhradeckého kraje panu Bc. Lubomíru Francovi za finanční podporu. Z průběhu celé akce byl pořízen filmový záznam, který bude k dispozici na připravovaném DVD, které bude obsahovat i vystavované fotografie. O jeho vydání vás budeme informovat.

Václav Šimůnek

Rozpis utkání TJ Kopidlno podzim 2009

So 26. 9.	13:45	Smičice – Kopidlno	dorost
Ne 27. 9.	10:00	Kopidlno – Bříšťany	přípravka
Ne 27. 9.	14:00	Kopidlno – Stará Paka	žáci
Ne 27. 9.	16:30	Kopidlno – Stará Paka B	muži A
Ne 27. 9.	16:30	Železnice B – Kopidlno	muži B
Čt 1. 10.	17:00	Kopidlno – Lužany	přípravka
So 3. 10.	10:00	Libáň – Kopidlno	žáci
So 3. 10.	16:00	Valdice – Kopidlno	muži A
Ne 4. 10.	10:00	Robousy – Kopidlno	přípravka
Ne 4. 10.	13:45	Kopidlno – Úpa B	dorost
Ne 4. 10.	16:00	Kopidlno – Žeretice	muži B
So 10. 10.	16:00	Podhradí B – Kopidlno	muži B
Ne 11. 10.	10:00	Kopidlno – Žlunice	přípravka
Ne 11. 10.	13:30	Kopidlno – Robousy	žáci
Ne 11. 10.	13:45	Libáň – Kopidlno	dorost
Ne 11. 10.	16:00	Kopidlno – Robousy	muži A
So 17. 10.	15:30	L. Bělohrad B – Kopidlno	muži A
Ne 18. 10.	10:00	Chomutice – Kopidlno	přípravka
Ne 18. 10.	13:00	Milíčeves – Kopidlno	žáci
Ne 18. 10.	13:15	Kopidlno – Sobotka	dorost
Ne 18. 10.	15:30	Kopidlno – Bříšťany	muži B
So 24. 10.	12:15	Lánov – Kopidlno	dorost
So 24. 10.	14:30	Češov – Kopidlno	muži B
Ne 25. 10.	12:00	Kopidlno – Valdice	žáci
Ne 25. 10.	14:30	Kopidlno – Podhradí	muži A
St 28. 10.	14:00	Lužany – Kopidlno	muži A
Ne 1. 11.	11:45	Kopidlno – Stěžery	dorost
Ne 8. 11.	11:45	Kopidlno – Úpice	dorost

KOPIDLENSKÉ LISTY

čtvrtletník pro Kopidlensko | vydává město Kopidlno, IČ: 00271705 | adresa redakce: Městský úřad Kopidlno, náměstí Hilmarovo 13, 507 32 Kopidlno, tel.: 493 655 682, fax: 493 655 680, e-mail: kopidlno@kopidlno.cz | redakční rada: Zdeňka Filipová, Roman Kotlář, Lenka Kropáčková, Jana Minářová, Jarmila Nováková, Ilona Pluhařová, Zdeněk Ruta, Oldřich Suchoradský | výkonný redaktor: Martin Žantovský | tiskne: RK TISK Jičín | ev. č. MK ČR E 11556 | vyšlo: 25. 9. 2009 | uzávěrka příspěvků do příštího čísla: 6. 11. 2009 | Některé příspěvky v Kopidlenských listech mohou vyjadřovat výhradně názory přispěvatelů. Starší čísla KL je možné zakoupit na MÚ Kopidlno. Má-li váš výtisk KL nějaký nedostatek, bude vám vyměněn u prodejce nebo na MÚ Kopidlno, případně vrácen peníze.